

Thăng **bom**

SỐ

22

CHỦ NHIỆM SÁNG LẬP : CÔ THI-SĨ NGUYỄN-VỸ

Thăng
bơ

BẢN NHẬT SAN
HƯƠNG DAN
GIÁO DỤC
THANH-THUẬN-NGOẠI

RA NGÀY 1 VÀ 15 MỖI THANG

Chủ nhiệm :

TRƯƠNG THỊ LẬP

Chủ biên :

PHAN THỊ THU MAI

Thư ký tòa soạn :

**HOÀNG ĐĂNG CẤP,
MẶC TUYỀN**

Giám đốc trị sự :

ĐIỀN QUỐC KIM YẾN

Trình bày minh họa :

**NGUYỄN TRUNG, VŨ
TÂN, LÊ TRỌNG, THANH
TRÚC, R. NGUYỄN.**

Tòa soạn : 678 Phan
thanh Giản Saigon 10.

ĐT : 92.017

NĂM THỨ TƯ

SỐ 22 BỘ MỚI

Ra ngày : 1-3-1973

GIÁ : 45 đ

Giấy phép số 151/BTTNBC
ngày 13-2-70

Thư tịch bài vở gửi :

PHAN THỊ THU MAI

Ngân phiếu tiền bạc :

ĐIỀN QUỐC KIM YẾN

ĐỌC TRONG SỐ NÀY :

Lá thư tòa soạn	3
Cuộc thi viết về : Thầy cũ trường xưa	4
Chi vi chiếc bóng : MINH QUÂN	5
Trường xưa (thơ) : NGUYỄN TUẤN	10
Ngày sẽ tới : MẶC TUYỀN	11
Giấc mơ hồng : T T B KHUANG	13
Tìm hiểu : Phở-ma : CHU MINH THỤY	14
Bà tiên hạnh phúc : LÊ TÂM	18
Đố trí khôn : SN	24
Sân bóng ma : HOÀNG-Đ-CẤP	25
Các em chơi : MỸ HUỆ	29
Giải thưởng mùa hè (tranh) LÊ TRỌNG	30
Một chuyến phiêu lưu : NGUYỄN-L-BÌNH	33
Niềm vui mới (thơ) : HOÀNG NHẢ THU	38
Giải đáp thắc mắc : HOÀNG-Đ-CẤP	39
Ảnh Kiểm Mê Linh : PHONG SƠN	41
Chờ im tiếng súng (nhạc) : NG-VĂN-HIÊN	57
Đồng Lúa Non :	
Thư gửi các em : TRINH CHÍ	46
Chấp cánh (thơ) : MẮT TÍM	47
Nụ hoa thanh bình : AI THIÊN HOA	48
Mơ làm chim trắng (thơ) : HOÀI LINH VŨ	49
Tranh bìa Hoa Xuân : MINH CHÂU.	

LÁ THƯ TÒA SOẠN

Các em thân mến.

Lời đầu tiên các anh, các chị gửi đến các em là lời chào mừng thân ái nhất sau hơn một tháng vắng mặt. Tháng-Bờm ăn tết kỷ qua phải không các em ! Nghỉ gần một tháng để cho các em chờ đến mỗi cả cở. Hồng phải vậy đâu các em ơi, suốt một tháng nay, anh em trong toà soạn làm việc bù đầu để bây giờ Tháng Bờm đến với các em trong một bộ mặt hoàn toàn đổi mới từ hình thức đến nội dung. Và như các em đã biết, từ xưa Tháng Bờm có một nhược điểm lớn lao nhất là báo phát hành không đúng hạn lý do vì khổ giấy in Tháng Bờm thường rất khan hiếm vì thế, trong đợt cải tiến này sau khi tham khảo ý kiến của rất nhiều quý vị phụ huynh cũng như các em toà soạn quyết định thay đổi khổ giấy, một đề báo không bị ra trễ, hai là các em có một tờ báo xinh xắn vừa bỏ trong cặp.

Các em thân.

Dù được cải tiến và tăng cường Ban biên tập. Tháng Bờm vẫn luôn luôn giữ vững tinh thần dân tộc và nguyện sẽ đóng góp hết sức mình trong công cuộc xây dựng và hướng dẫn Thanh-Thiếu-Niên Việt-Nam như đã đề ra từ bao nhiêu năm qua.

Tuy nhiên thiện chí dù có thừa. Tháng Bờm vẫn khó thể vượt qua nỗi cơn khủng hoảng báo chí hiện tại nếu thiếu sự ủng hộ nhiệt thành của các em. Và đó cũng là lý do tại sao Tháng Bờm của các em phải tạm thời phát hành trong hình thức bòn nguyệt san. Tháng Bờm tha thiết kêu gọi các em hãy ủng hộ Tháng Bờm bằng cách ngoài sự mua đọc ra, các em cố gắng cổ động với bạn bè tìm đọc Tháng Bờm để giúp Tháng Bờm thân yêu của các em có thể sống mãi với làng báo Việt-Nam.

Chào tái ngộ

Ban Biên-tập
THÁNG BỜM

CUỘC THI VIẾT VỀ :

THẦY CỬ, TRƯỞNG XƯA

Do nhà văn SƠN-NAM hướng dẫn

Để tỏ lòng ưu ái đối với những cây bút học trò mới bắt đầu tập viết, trong một lần ghé thăm tòa soạn, Nhà văn Sơn-Nam có nhã ý sẽ dành một ít thì giờ hiếm hoi của ông hướng dẫn cho các em thích viết văn bằng cách tổ chức một cuộc thi nho nhỏ với chủ đề : THẦY CỬ, TRƯỞNG XƯA. Trong khi chọn đăng các tác phẩm, Nhà văn Sơn Nam sẽ kèm theo lời phê cũng như chỉ rõ cho các em thấy những ưu và khuyết điểm.

Tất cả mọi độc giả của Tháng Bơm đều có quyền gởi một hoặc nhiều tác phẩm để tham dự. Tác phẩm viết không quá 6 trang giấy học trò và nếu đánh máy thì không trên 3 trang. Bài viết trên một mặt giấy rõ ràng, nhớ ghi rõ tên họ, bút hiệu, địa chỉ trên một cái phiếu viết tay đính kèm theo. Thư từ bài vở liên quan đến cuộc thi này đề tên : SƠN NAM, tòa soạn Tháng Bơm 678 Phan thành Giản Saigon 10.

GIẢI THƯỞNG :

Gồm có ba giải:

Nhất : 5.000đ và tặng phẩm:

Nhì : 3.000đ và tặng phẩm.

Ba : 1.000đ và tặng phẩm.

Ban giám khảo gồm nhiều nhà văn danh tiếng do Nhà văn Sơn Nam mời. Ngày phát giải sẽ được ấn định sau. Riêng những tác phẩm được chọn đăng, tác giả sẽ nhận được báo tặng có đăng tác phẩm của mình.

GHI CHÚ CỦA TÒA SOẠN :

Cuộc thi GIẢI VĂN-CHƯƠNG NGUYỄN-VỸ vẫn còn tiếp tục, đợt I sẽ chấm dứt nhận bài vào ngày 30-4-1973 để Ban Giám khảo có thì giờ làm việc cho kịp ngày phát giải vào cuối niên khóa 1973.

CHỈ VÌ CHIẾC BÓNG

Ngày xưa, xưa lắm có một người đàn ông kia được phái đi chiến đấu dẹp giặc ở biên thùy thuộc vùng mạn ngược.

Vào thời ấy các phương tiện giao thông thật khó khăn, trở ngại nên đã ba năm qua người ấy ra đi mà vợ anh ta ở nhà không được tin tức gì về chồng cả.

Nàng hết sức buồn khổ trong lòng, song cũng còn chút an ủi là đứa con thơ, đứa trẻ ra đời sau khi cha nó rời nhà tám tháng. Sự có mặt của đứa trẻ làm nàng thêm can đảm, đủ sức chịu đựng buồn khổ trong lúc xa chồng.

Thấm thoát mà tháng bé đã bi bẻ bẻ nói. Niềm vui về đứa con càng lớn thì nỗi khổ vì sự bất tín chồng cũng tăng theo năm tháng. Tuy nhiên, nàng vẫn kiên gan chờ đợi, không một lời ta thán phàn nàn.

Một chiều kia, nàng ngồi may áo cho con bên giường, con nàng thì đang ngủ thiếp: bỗng cơn giông bão tố nổi lên dữ dội, sấm nổ vang rền làm cho con nàng tỉnh giấc và vô cùng kinh sợ. Người mẹ vội vàng buông kim chỉ bước lại bế con và hết sức dỗ dành, song đứa trẻ không ngừng gào khóc. Chưa bao giờ nó tỏ ra kinh sợ đến mức ấy.

Bên ngoài trời đất tối sầm trong phút chốc, mưa như trút, thỉnh thoảng một tia chớp sáng lóe lên và gió... chao ơi! gió hung hãn gào thét như muốn cuốn phăng trọn gian nhà nhỏ bé của mẹ con người đàn bà cô đơn, khổn khổ.

Thiếu phụ sẽ sàng đặt con xuống và lăn dõ trong bóng tối, để ngọn đèn lên.

Thật là khó khăn, vì gió như tốc mái tranh nhà nàng, luồn vào tất cả các khe hở ở cửa lớn, cửa sổ, lửa chưa kịp bén vào tim đèn thì đã bị gió làm tắt ngấm. Gió đay, gió tạt, khắp các hướng, lồng lộn như một con thú bắt kham.

CHỈ VỊ CHIẾC BÓNG

Tuy nhiên, sau cùng thiếu phụ cũng đốt được ngọn đèn nhỏ bé, soi sáng gian nhà.

Nàng bế con lên và dịu dàng dỗ nó. Thằng bé chừng như thêm hờn giận, thêm hãi hùng vì mẹ đã đặt mình xuống trong bóng tối, càng khóc to. Thiếu phụ chỉ tay vào chiếc bóng mình in lên vách đất mà rằng :

— Con đừng sợ ! Đã có cha con về kia ! Cha con về thăm con đấy ! Đừng khóc cha giận bây giờ !

Thấy chiếc bóng, đứa trẻ lấy làm thích thú, không khóc nữa.

Từ ấy, đêm đêm, những lúc nào con quấy, dỗi, người mẹ lại chỉ vào bóng mình mà dỗ dành con. Ngay cả khi nó không quấy, dỗi, thiếu phụ vẫn đùa bảo nó gọi cái bóng là CHA, bảo nó vòng tay cúi chào bóng mình trước khi đi ngủ.

Đứa trẻ quen dần với trò chơi ấy, đến nỗi mỗi chiều nó chỉ ngong ngóng chờ mặt trời tắt là giục mẹ đốt đèn lên để cha về chơi với nó. Nó giỡn chán chê với chiếc bóng mẹ cho đến khi Jiu hai mắt lại, nó vòng tay, cúi đầu bập bẹ :

— Thừa cha, con đi ngủ !

Rồi mới vào giường.

Trong lúc con yên giấc, thiếu phụ ngồi lặng lẽ cho đến nửa đêm, một mình với chiếc bóng của mình âm thầm tưởng nhớ đến người chồng biệt tích.

Chiến tranh chấm dứt, người đàn ông nọ nà trở về. Thiếu phụ nhận ra chồng từ xa, nàng vô cùng mừng rỡ song nàng chưa dám tin vào sự thật. Khi chồng đến gần, nàng không dám ngàng nhìn anh, không dám nói một lời nào, cũng không có một cử chỉ nào tỏ ra mình mừng cả. Sự xúc động làm nàng nghẹn lời, sững sốt, bàng hoàng. Nàng tưởng như mình cất tiếng lên, mình làm một cử động nhỏ nào thì chồng nàng sẽ tan biến như chàng thường tan biến trong những giấc mơ của nàng từ bấy lâu nay. Thiếu phụ quay mặt đi, lén lút lau hai giòng lệ nóng trào ra ràn rụa. Giây lâu, nàng mới nói bằng giọng kính cẩn thế này :

— Ba năm đằng đẳng em không bao giờ dám mơ đến ngày sum họp cùng mình. Có lẽ nhờ hồng đức tổ tiên lớn lắm nên mới có ngày nay. Vậy chúng ta phải tỏ lòng thành kính và biết ơn bề trên mới phải. Minh hãy trông con họ, em xuống phố mua sắm chút đỉnh để làm lễ tạ ơn.

— Anh cũng nghĩ như mình. Chúng ta phải tạ ơn trên. Minh cứ đi, để con đi cho anh.

Chồng âu yếm trả lời vợ. Nàng tức thì làm theo lời chồng bảo.

Trong lúc vợ vắng mặt, người chồng tìm cách làm quen với con trai. Anh vô cùng sung sướng khi nhìn kỹ nó : nó giống anh từ cánh mũi, nét mày, nó giống anh đến cả vành tai, màu tóc. Tóm lại, nó đúng là hình ảnh của anh ngày còn bé !

Anh đến gần con, run giọng gọi :

— Con trai yêu quý ! hãy lại đây với CHA nào !

Thằng bé giương to đôi mắt ngây thơ nhìn anh chăm chú và nó lùi dần, lùi dần vào bức vách, miệng không ngớt gọi mẹ, như cố tìm một sự che chở của mẹ nó trước thái độ cầu thân của người lạ mặt đột nhập vào nhà.

Người cha không phát ý chút nào. Làm sao anh lại có thể trách con ?

Từ khi mở mắt chào đời cho đến nay, con anh chưa hề một lần thấy mặt anh kia mà ! Nó làm mặt lạ với anh là phải, nó có lỗi gì đâu ? Anh kiên nhẫn dỗ dành con, tìm đủ cách làm quen với nó. Thằng bé vẫn không chịu để cho cha bế, nó đứng yên một chỗ, tuy đã có vẻ sợ hãi, nhưng vẫn giữ vẻ xa cách, lạnh lùng.

Anh kêu lên trong lúc sà xuống bế bỗng con vào lòng, hôn tơi tấp vào mặt, vào má nó :

— Nào xem ! chú bé có chịu nhận cha không ...

Nhưng anh xiết bao kinh ngạc : nó giăng khỏi tay anh, miệng nói :

— Không ! ông không phải cha tôi ! ông không được hôn tôi !

Người cha bàng hoàng khi lọt tai lời con trẻ, song còn cố giải thích :

— Con còn bé nên chưa biết đó thôi. Cha chính là cha con. Cha đi dẹp giặc phương xa nên con không gặp cha. Nay cha về ...

CHI' VỊ CHIỀC BÔNG

Thằng bé một mực cãi chính .

— Không ! ông không phải cha tôi. Ông nói dối. Cha tôi không bao giờ về ban ngày. Cha tôi chỉ về lúc lên đèn.

Người cha thất ruột lại khi nghe đến đó, anh choáng váng, ngồi phếch xuống, lòng bồi rối. Có thể như thế được ư ? Vợ anh đã phản bội anh ư ? Thằng bé điềm nhiên tiếp :

— Tôi cha tôi mới về với tôi. Cha tôi không bao giờ nói gì cả. Cha tôi chỉ đi theo bên mẹ tôi. Mẹ tôi làm gì thì cha tôi làm theo : mẹ tôi đi ra cha tôi đi ra, mẹ tôi đi vào, cha tôi đi vào, mẹ nằm cha cũng nằm, mẹ đứng cha cũng đứng ... Ông đừng nói dối, phỉnh tôi.

— Con ơi ! Cha đây chính là...

Giọng người cha nghẹn ngào như sắp khóc. Bề tiết lộ thêm :

— Khi nào tôi vòng tay thừa cha đi ngủ thì mẹ tôi cúi xuống hôn tôi, bấy giờ cha tôi cũng cúi xuống...

Người đàn ông ù cả hai tai. Anh không nghe gì nữa. Người ta chả thường nói rằng : « Đi hỏi già về nhà hỏi trẻ » đó sao ? Con chàng nói thật. Nó làm gì biết bịa chuyện ? Mà bịa làm chi ? Anh không khóc được, tuy lòng đau xót vô ngần.

Niềm vui sum họp tắt lịm như ngọn đèn trước gió.

Người mẹ không may mắn hay biết gì về những lời ngây ngô của con trai, song nàng linh cảm như một bất hạnh đang đe dọa hạnh phúc của mình khi tất cả trở về nàng gặp ngay thái độ lăm lỵ, khó hiểu của chồng.

Tuy nhiên, nàng cố trấn áp mối lo sợ vẩn vơ, tự an ủi rằng : « Chắc anh ấy đi chinh chiến phương xa về nhọc mệt, và những ngày vất vả, đương đầu với tử thần làm anh ấy bần thần, không nên quan tâm làm chi ».

Nàng lặng lẽ, cảm cúi lo nấu nướng mọi thứ, xong đâu đấy nàng bày biện lên bàn thờ gia tiên rồi mời chàng đến làm lễ.

Trong lúc nàng hồi hộp lúi từ dưới đáy rương lên chiếc áo dài mới tinh khôi — chiếc áo mà nàng chỉ mặc một lần trong lễ cưới và suốt thời gian chồng vắng mặt nàng chưa một lần ngắm lại — thì chồng nàng đã không chờ vợ mà đến bàn thờ đốt hương, đèn, thi

thào khăn vải rồi lay trước mặt mình. Đoạn, anh cuốn ngay chiếu lại, như có ý không cho vợ được đến làm lễ tạ cùng mình.

Thiếu phụ tưởng mình đang sống trong ác mộng : nàng hết sức tủi thân và đau đớn song nàng vẫn cảm rằng chịu đựng, nên khóc dụn bữa cho chồng ; rồi lăm lủi vào phòng gấp áo lại cất vào đáy rương như cũ.

Cơm lạnh ngát trong bát, những miếng mỡ đông lại dưới sức lạnh của một chiếu đông.

Gã đàn ông không thốt một lời, mặc thêm cái áo ấm rồi băng mình ra khỏi cửa. Thiếu phụ kinh hoàng trước hành động kỳ quặc của chồng. Nàng muốn chạy theo níu anh lại, gạn hỏi nguyên do, bắt anh giải thích rõ ràng... Song nàng không cử động nổi, hai chân nàng như bị dán cứng xuống nền nhà ! và bởi qua tủi nhục, đau đớn nàng không nói nên lời trước cách đối xử tàn nhẫn của chồng.

Bao nhiêu buồn khổ được dịp tuôn ra... nàng gục đầu vào tay rưng rức khóc. — Phải ! trong bao nhiêu năm tháng nàng đã cố gắng cầm nước mắt — nàng khóc đến cạn cả lệ và sau cùng, nàng hôn con, đoạn mím môi, nghiêng chặt răng, chạy thẳng ra sông. Nàng quyết tâm mình xuống đó, nhờ dòng nước rửa sạch oan khổ của mình !

Nghe tin dữ, người chồng quảy quã trở về. Anh không thể bỏ con một mình được. Anh không chút hối hận tiếc thương người đàn bà xấu số. Anh đứng đứng trước xác chết của nàng, anh nghĩ rằng nàng đã quá xấu hổ phải lấy cái chết đền tội cùng chồng, thế thôi.

Đêm đến, anh đốt đèn lên, ru con ngủ. Bóng anh in lên vách đất và... anh kinh ngạc biết bao khi đứa trẻ reo lên vui vẻ :

— Kia ! chính cha tôi ! cha tôi đã trở về !

Tất cả sức mạnh trong người anh như tiêu tan trước lời con. Anh bủn rủn cả tay chân, vô cùng hối hận vì biết mình làm, ngờ oan cho vợ, người vợ mà hơn ba năm anh vắng mặt, vẫn một dạ trung thành.

Anh kêu gào, khóc lóc mong linh hồn vợ thấu hiểu cho anh, anh không ngớt van xin nàng tha tội. Anh bỏ ăn, bỏ ngủ. Anh đặt bàn thờ trên bờ sông, nơi nàng tự tận, ngày đêm ở đó, thương nhớ không nguôi. Anh sẽ sống như thế suốt đời, không tục huyền cho trọn tình cùng người quá cố.

Một hôm, vua Lê Thánh Tôn vi hành ngang đó, trông thấy ngôi đền nhỏ do dân chúng và người chồng đặt thờ người thiếu phụ đoan nhỉnh ấy, Ngài lấy làm thương xót, bèn đề tặng mấy câu thơ :

« Nghi ngút dầu gành khỏi tỏa hương
Miếu ai như miếu vợ chàng Trương ?
Ngọn đèn dù tắt đừng nghe trẻ
Làn nước chỉ cho thiếp phụ chàng ?
Chừng giã có đôi vầng nhật nguyệt
Giải oan chỉ đến nước đàn tràng ?
Qua đây mới biết nguồn cơn ấy
Khá trách chàng Trương quá phũ phàng !

MINH QUAN

Trường xưa

Trường em đó bên bờ sông
Hàng phượng hồng bóng mát
Đàn chim non riu rít gọi lao xao
Đáy hồ ấm những tâm hồn thơ

oOo

Mười bốn tuổi tình học trò ưu
Gởi trường yêu lớp nhớ bạn
Ngày tiếp ngày càng huyền tri
Em hành diện là con dân đất

Một mai kia huy hoàng em dấu
bước

Vào trường đời khỏi thẹn mặt
làn trai

Ơn thầy có em nhớ mãi thương
hoài

Đã tạo dựng một tương lai
sống lạc

oOo

Là nước mắt em s' là ngọc
trắng

Đem vinh quang cho tổ quốc
rạng ngời

Thế hệ này rồi tiếp nữa lên ngôi
Thần miễn nhé ngôi trường

xưa yếu dẫn

NGUYỄN TUẤN

MẶC TUYẾN

NGÀY SẼ TỚI...

Lan và Xuân ngồi trước hiên nhà bỏ trống, hai đứa nhìn lên trời, trên đó có một vệt mây trắng giăng dài, ngút mắt. Một lát, Lan hỏi nhỏ :

— Ngưng bân là gì hở ?

Xuân vẽ vẽ chân dưới đất, giọng có vẻ thành thạo :

— Là người ta không còn uýnh nhau nữa !

Lan gật gật cái đầu rồi hai tay chống cằm, nó nói thật rồi rạc :

— Ba nói Hòa Bình rồi sẽ về quê, không thêm ở Sài Gòn nữa !

Xuân quay lại, giọng hơi hoảng hốt :

— Rồi sao, có về quê hôn ?

— Về chứ, ba đem cả nhà về hết !

Xuân không hỏi nữa, nó cũng đưa tay chống cằm, mắt nó buồn buồn.

Một lúc lâu Lan nắm tay bạn, vuốt nhẹ trên lưng bàn tay :

— Ba nói về quê vui hơn, lúa sẽ trở bông và ba sẽ đập mương về sân phơi !

Xuân cúi xuống, nó nói nhỏ

— Về Bến Tre hở !

— Ừa ! Bến Tre có thiệt nhiều dừa nhưng trái lá hết rồi. Ba nói ba sẽ ương trái giống và trồng lại. Thích lắm ! Lan thích ở suốt ngày trong rừng dừa !

Lan định nói nữa, nói huyền huyền nhưng chợt thấy Xuân buồn nên dừng lại, hỏi :

— Sao buồn vậy ?

Vặn trẹo mấy ngón tay, Xuân trả lời :

— Xuân hông thích Hòa Bình chút nào ?

— Sao vậy ?

— Hòa Bình rồi Lan về dưới quê, bỏ Xuân lại một mình !

Lan cảm động thấy rõ, nó vuốt tóc bạn, ngại ngùng :

— Tại Ba tính như vậy, Lan thích ở đây để gần Xuân hơn.

Hai đứa ngồi yên lặng, Xuân nghe rõ tiếng chim se se hát trên nóc nhà, một lát nó đứng dậy :

— Thôi về !

Lan đưa tay níu bạn lại, không bằng lòng :

Sao về sớm vậy ?

NGÀY SẼ TỚI...

— Ngoại đi bán sập về rồi, Xuân còn phải nấu cơm nữa.

Lan đứng dậy theo, hai đứa đi lững thững và khuất ở cuối ngõ.

oOo

Bữa cơm chiều hôm đó, Ba Lan có vẻ vui lắm. Ba nói thật nhiều chuyện, gần như Hòa Bình làm ba hân hoan.

Lan bỏ đũa xuống bàn, nói với ba :

— Con hồng thích Hòa Bình chút nào !

Ba ngừng lại, nhìn con gái ngạc nhiên :

— Sao vậy ?

Lan ấp úng :

— Tại con... hồng thích !

Ba chống đũa trên cằm, nhìn con gái cười :

— Đừng nói vậy, phải yêu Hòa Bình chứ ! Tất cả mọi người đều ngóng chờ nó mà !

Lan nói như sắp khóc :

— Hòa Bình rồi ba về Bến Tre, bỏ Sài Gòn...

Lan nghèn nghẹn không nói được nữa, Ba chồm tới vuốt tóc con gái :

— Bến Tre mới thật là chỗ mình ở, Sài Gòn chỉ sống tạm vậy thôi, về dưới thành thôi hơn !

— Nhưng về dưới rồi con phải xa nhỏ Xuân, con hồng chịu !

Ba chợt cười xòa :

— Tưởng gì, ai dè chuyện đó ! Đừng có lo...

Ba định nói nữa, nhưng chợt có tiếng nhỏ Xuân reo ngoài ngõ :

— Lan ơi, vui quá là vui !

Nói dứt, Xuân chạy u vào nhà, theo sau là ngoại của Xuân.

— Hòa Bình Xuân cũng về Bến Tre nữa !

Lan ngạc nhiên buông đũa :

— Bộ...

— Ừa ! Đúng rồi, ngoại Xuân cũng ở Bến Tre nữa, cách nhà Lan một đám ruộng.

Ngoại Xuân bước vào nhà, bà cười xòa :

— Con nhỏ thiệt lý lác !

Xuân đến ôm lấy ngoại, nũng nịu :

— Vậy mà xưa tới giờ Ngoại dấu con, Ngoại không cho con biết ngoại ở Bến Tre.

Ngoại Xuân ngồi xuống ghế theo lời mời của Ba Lan, bà vuốt tóc cháu gái :

— Hồi má con còn sống, má con ở với ngoại ở Bến Tre, sau má mới theo ba lên Sài Gòn và sanh ra con.

Lan mừng quá, nháy xuống đất :

— Thiệt vậy hả Xuân ?

Lan không thèm ăn cơm nữa, nắm tay Xuân chạy bay ra ngoài sân.

Trong nhà ba Lan và ngoại Xuân bàn tính chuyện về quê

khi Hòa Bình sắp tới.

Ngoài sân, Lan và Xuân
nằm chặt tay nhau, một đứa nói:

— Lan mong cho mau Hòa
Bình để được trở về Bến Tre!

— Ừ phải! Lúc đó tại mình
giống suốt ngày trong vườn dừa

hồng biết một!

Mặt trời khuất ở một nóc
nhà lâu, trong nhà đã bật đèn —
ánh sáng chói ra sân như nỗi vui
mừng của Lan và Xuân.

MẶC TUYÊN

GIẤC MƠ HỒNG

(Dấu ái cho Thanh đồ)

Buổi chiều xuống thật thấp,
những giọt nắng cuối cùng rơi
lần khuất trong đám mây xám
xịt bay bay, chiều quê hương, ôi!
buổi chiều đẹp vô ngần như bức
tranh mực thủy.

Bé đi rong trong chiều gió,
bước chân chim sẽ tung tăng trên
thảm cỏ nhung xanh mượt, bé
hồn nhiên như con bướm đang
nhón nhơ trước mắt, gió chiều
thổi lộng lộng làm tóc bé bay
bay, lâu lắm rồi bé mới được
hít thở không khí trong lành
thanh thản của quê hương, bao
năm, bao tháng chinh chiến cây
bừa, những mái nhà, vườn cây
tàn tạ, mảnh đất gầy cằn S cần
khô. Giờ chinh chiến ra đi, chinh
chiến mang những buổi chiều quê
tha thiết trả lại cho tuổi xanh.
Gió chiều nay thoảng lạnh như
những ngày đầu xuân, bé tưởng
tượng như mùa xuân đang trải
dài lên nền trời thanh thanh
ấy, giọt xuân lùa vào môi, cài

lên tóc, ép vào tim bé, mùa xuân
bất tận, mùa xuân nguyên Thủy
của mùa xuân, để bé tắm trong
biển hồn nhiên thật sự, đón nhận
một mùa xuân dài và đầy ý
nghĩa... Bé vờ tay chụp khẽ con
bướm. Ô kia! Bướm đã bay đi,
vòng tay bé chới vờ, chú bướm
còn nhón nhơ chọc từ bé, bé
rượt theo, bỗng... eo ơi! bé vấp
phải cục đất to và té ngã.

Bé mở choàng đôi mắt, bé
thi thầm « Ồ! ôi giấc mơ tuyệt
đẹp ». Bé hồi tưởng lại giấc mơ,
để nghe hơi hương những hồn
nhiên còn đọng tại, những đôi
mây bé nhu lại, vắng trắng bé
nhấn lên, khi bé thoáng nghe
những tiếng sùng từ xa xa vọng
đến, bé thân thốt kêu lên: « Quê
hương mình vẫn còn chinh chiến ».

TRẦN THỊ BẢNG KHUANG

nhóm « Máy An Nhiên »

(Bạc Liêu)

PHRÔ MA

CHU MINH THỤY

Lời nói đầu :

Vào thế kỷ 16, văn hào và tư tưởng gia Pháp Montaigne, tác giả quyển « Les Essais », có nói một câu bất hủ : « Que sais-je ? », ngụ ý rằng những điều ta cần hiểu biết thì mênh mông, nhưng những gì ta đã hiểu biết thì chỉ như hạt cát.

Đề đáp ứng với sự đòi hỏi của các độc giả lớn của Thành Bơm (16-20 tuổi). Bắt đầu số này, mỗi tuần Thành Bơm sẽ đề cập tới một vấn đề có ích cho sự hiểu biết của các bạn...

— Món ăn bò dưỡng

Trong câu chuyện ngụ ngôn « Con quạ và con chồn » của La Fontaine, món ăn mà con quạ ngậm nơi mỏ là miếng fromage. Trong tiểu thuyết « Vô gia đình » của Hector Malot, tác giả cũng có nói tới món ăn quen thuộc này của hạng người lam lũ.

Mới đây, bộ kinh tế coi fromage như là món xa xỉ phẩm để hạn chế nhập cảng — vì xứ ta chưa sản xuất được. Nhưng fro-

mage có phải là xa xỉ phẩm không? Chú không đồng ý với quan niệm đó. Muốn là xa xỉ phẩm, một món hàng phải là :

— không cần thiết cho đời sống hàng ngày.

— quá mắc so với một món có công dụng tương đương.

Nhưng chú thử so sánh giá trị dinh dưỡng của fromage với sữa (món ăn cần thiết của trẻ em, người già, và... mọi người), thịt và gan :

	calo	prôtêin	calci	Sinh tố B2
1 tách sữa có	165	85	27	40
1/2 tách fromage tươi	90	190	10	30
20 gr fromage chín	120	75	25	15
25 gr thịt bò	72	57	0,4	4,6
25 gr gan	44	49	0,4	84

Như vậy, so với sữa, thịt và gan, fromage chứa nhiều protêin, là chất vô cùng cần thiết đối với con người. Thiếu protêin con người sẽ bệnh hoạn — về phương diện thể chất lẫn tinh thần. Fromage làm bằng sữa, như vậy vẫn dễ chế tạo chỉ là một công việc mà bất cứ xứ nào cũng có thể thực hiện được. Chỉ có đi mua ở nước ngoài, rồi đánh thuế thêm, thì nó mới trở nên « xa xỉ phẩm » mà thôi, phải không các cháu ?

— Nhưng fromage là cái gì ?

« Fromage », pho mát, pho mai, pho mách, phrôma... là một món ăn xâm nhập từ Âu châu. Nhà văn Nguyễn văn Vĩnh dịch là « bánh sữa », nhưng danh từ không được phổ biến bao nhiêu.

Pháp, Thụy sĩ, Hòa lan là ba xứ duy nhất sản xuất phrô-ma nổi tiếng. Các nước khác, tuy cũng có làm nhưng vì quá ít (như loại *Caccio*, *Cavallo* của Ý bằng sữa ngựa), hoặc không mấy ngon (phrô-ma của Mỹ) nên không mấy phổ biến hoặc ưa chuộng.

Bồ và hấp dẫn, — Ngoại trừ một vài loại có mùi riêng biệt như *Camembert*, khiến một số người không thích lắm.

Tiếng gốc của nó là « *formage* » tức « *mise en forme* » có nghĩa : đóng thành bánh từ sữa đã đông cục. Và sữa được

đông cục là nhờ có thêm vô chất « ngưng nhũ tố » (*Présure*, lấy trong bao tử vài súc vật « nhồi cỏ »). Lâu ngày, người dân Pháp đọc trại đi, hóa thành fromage.

Phrô-ma đã có từ thời thượng cổ. Trong các tác phẩm của Homère và Virgile, người ta đã thấy nhắc tới món ăn này. Hai trăm năm trước Tây lịch, triết gia Aristote đã tả tỉ mỉ nhiều phương thức làm phrô-ma.

Các thi sĩ Pháp như François Villon, Charles d'Orléans coi nó là món quý báu, xứng đáng dùng tặng bạn quý hoặc gởi làm quà cho người yêu. Các văn hào Balzac, Zola dành rất nhiều cảm tình cho món ăn này.

Ngoài calci, các thứ protêin các loại mỡ, phrô-ma còn chứa nhiều chất bổ dưỡng khác. Dễ tiêu và vô hại, nhiều loại có thể cho trẻ nít từ 8 tháng trở nên dùng được.

Người La Mã cổ gọi nó là «Caseus», xem như món ăn nhuận trường và thuốc giải độc.

— Phân loại

Có 4 nhóm phrô-ma :

— Phrô-ma tươi, chưa lên men, làm bằng cách đông cục thiết nhanh (tỷ dụ : phrô-ma trắng) hoặc bằng cách pha «ngưng nhũ tố» (loại petit suisse, double crème...)

— Phrô-ma lên men, men như Camembert, Livarot...)

(— Phrô-ma nấu chín (Gruyère, Port-Salut...)

— Phrô-ma nấu chảy (Cremé de Gruyère như Nestlé, La Vache qui rit...)

Sữa bò, sữa dê, sữa trâu, sữa ngựa đều có thể dùng làm phrô-ma, theo 3 giai đoạn : đông cục, trộn «ngưng nhũ tố», đông thành bánh. Đoạn tới phần việc của vi sinh vật. Trước kia, người ta thực hiện giai đoạn này dựa vào kinh nghiệm. Về sau, nhờ các cuộc nghiên cứu của hai nhà bác học Pasteur và Duclaux (phát giác ra sự hiện hữu của vi sinh vật) thì trên bình diện kỹ thuật có rất nhiều thay đổi.

Người ta phân biệt 3 tác dụng chính, xen kẽ nhau :

— Giai đoạn men sữa tấn công lactose và biến đổi nó thành acid lactique.

— Giai đoạn các giống nấm xuất hiện trên mặt, làm thành một màng dày có tên «blanc des fromagers». Các loại nấm này tiêu thụ acid lactique và giúp phân vào việc làm chín «bột».

— Giai đoạn các vi trùng phụ, mèo màu cam (đánh từ chuyên môn là : *rouge des fromagers*) có nhiệm vụ ngăn cản sự bành trướng quá mức của các giống nấm ở giai đoạn hai.

Hiện nay, có những thứ Phrô-ma hóa hợp, chế tạo bằng các loại dầu ăn (dầu nành, dầu bông vải, v.v...) nhưng tất nhiên giá trị rất kém xa phrô-ma làm từ sữa.

Các nhà sản xuất thận trọng thường có ghi rõ trên loại bán ra số lượng tinh chất không chứa nước và chất béo. Chẳng hạn :

47% e. s. (*d'extrait sec*) có nghĩa là mỗi ki lô phrô-ma này, nếu rút hết nước sẽ còn lại 470gr tinh chất khô.

— 40% m. g. (*de matières grasses*) có nghĩa là trong số 479 gr tinh chất này chứa 188gr chất béo.

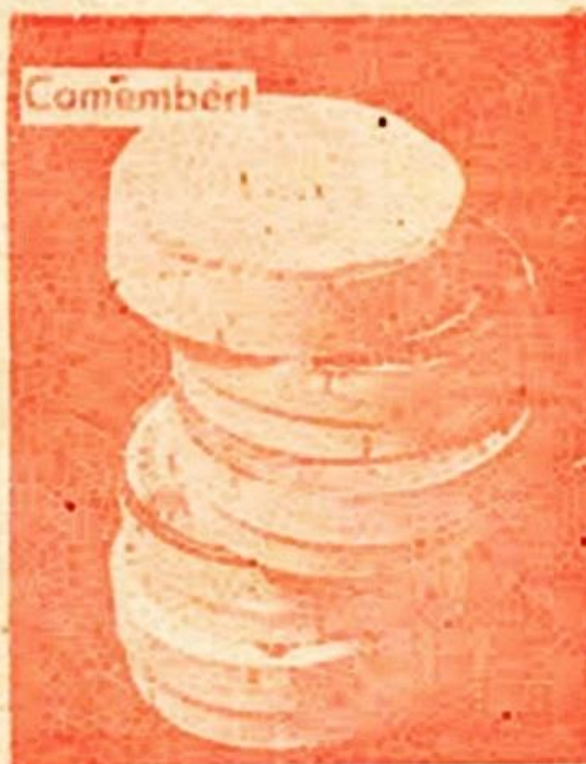
Nhãn hiệu cũng rất quan trọng, vì nó bảo đảm được phẩm chất đều đặn.

Trong số hàng trăm loại, chia ra làm 3-400 thứ, ta có thể kể một số danh tiếng nhất :

— Roquefort là thứ phrô-ma chế tạo toàn bằng sữa trâu

nguyên vẹn, và cắt tròn, các hăm thiên nhiên ở Roquefort (miền trung nam nước Pháp) nơi duy nhất loại nấm *penicillium* phát triển được. Các nấm đỏ là nguyên nhân của mấy đường gân xanh trên phrô-ma Roquefort.

Muốn giữ nguyên phẩm chất của phrô-ma này, ta nên đặt nó ở chỗ có nhiệt độ 5 tới 10 trên số không. Màu của nó phải trắng có gân (hoặc đốm) xanh. Nó lớn cỡ cái đĩa.

—Camembert được xem như thứ phrô-ma do bà Harel, một chủ trại ở làng Vimoutier (miền Tây nước Pháp) sáng chế vào năm 1790. Tuy người ta có dựng tượng bà Harel để nhớ ơn, nhưng hình như từ trước, đã có một thứ tương tự, bà Harel chỉ có công cải tiến nó thôi. Người ta làm Camembert vào mùa đông, bằng sữa nguyên vẹn (*lait entier*, không rút bớt bất cứ chất gì).

Tuy giống với loại *bris*, nhưng nhờ một giống vi trùng đặc biệt tạo ra mùi vị đặc biệt, đáng đáng có lẽ do rom lúa mạch mà ra.

Camembert màu vàng tái, láng, không có đốm và không lỏng là thứ tốt. Thường lớn cỡ miệng tô.

— Gruyère chính cũng mùi vị mẫn và mạnh, không có lỗ, chế tạo trong thung lũng Gruyère ở Thụy Sĩ. Cũng có thứ làm tại Pháp, nơi vùng núi Jura và Vosges.

— Emmenthal, cũng của Thụy Sĩ.

— Bruccio, chế tạo ở đảo Corse, bằng sữa dê.

— Caccio Cavallo, chế tạo ở Ý, bằng sữa ngựa.

— Parmesan, chế tạo trong vùng Lombardie và Romagne. Đặc biệt là loại này cần phải giữ trong hăm 4 năm cho « chín ». Sau đó, có thể để dành nó 20 năm. Lúc khi, trong thời gian ủ vài loại vi trùng bắt bẫy làm các bánh phrô-ma chảy nước ở vài chỗ, khiến người ta phải thực hiện một cuộc « mổ xẻ » công phu, cạo và hàn lại bằng bàn ủi nóng đỏ.

Thêm một chi tiết nữa. Đối với người Âu, người ta dùng phrô-ma với rượu chát, sau bữa ăn. Thường thường đó là thứ rượu Bordeaux, Côtes du Rhône, Bourgogne hoặc nếu không có thì Beaujolais.

Tất nhiên, đối với các châu thì không có chuyện uống rượu.

Bà Tiên Hạnh Phúc

Một hôm bà Tiên Hạnh Phúc đọc báo thấy đăng tin các phe phái lâm chiến ở Việt Nam đã ký hòa ước ngưng bắn. Bà vui mừng đến ứa nước mắt, vì đã lâu, từ khi cuộc chiến tranh dầm máu đầy đau thương xảy ra, bà không có dịp nào xuống được mảnh đất khốn khổ ấy để ban phát Hạnh Phúc. Bà liền gọi cô con gái cưng nhất của bà lại và nói :

— Việt Nam đã ngưng bắn rồi, ta phải xuống dưới đó ban phát Hạnh Phúc cho mọi người. Vậy con hãy chuẩn bị ngay cho mẹ 35 triệu gói Hạnh Phúc.

Nghe mẹ nói xuống Việt Nam cô gái Tiên cũng mừng lắm, nhưng cô gái chợt buồn rầu đáp :

— Thưa mẹ, trong kho của ta làm gì còn được 35 triệu gói Hạnh Phúc.

Bà Tiên Hạnh Phúc là một bà Tiên hay quên nên bà hỏi con :

— Thế hơn một trăm triệu gói Hạnh Phúc mẹ mới lãnh của Thượng Đế đâu hết rồi ?

Cô gái Tiên nhỏ nhẹ đáp :

— Thưa mẹ, khi dân tộc Triều Tiên và Đức thu xếp với nhau về việc thống nhất đất nước, chấm dứt huynh đệ tương tàn, thì mẹ đã cho lệnh ban phát cho hai dân tộc đó, nay chỉ còn vài chục ngàn gói Hạnh Phúc.

Bà Tiên Hạnh Phúc à lên một tiếng như vừa chợt nhớ ra, rồi bà có vẻ ngẫm nghĩ, một lát sau bà nói :

— Thôi còn chừng đó cũng được.

Cô gái Tiên vội thưa :

— Con tưởng nên chờ xin thêm những gói Hạnh Phúc của Thượng Đế để mẹ con ta xuống dưới đó ban phát cho đầy đủ ? Không lẽ kẻ có người không...

Bà Tiên Hạnh Phúc nóng nảy đưa tay gạt ngang ý kiến của cô con gái cưng :

— Không được. Ta phải đi ngay vì dân tộc Việt Nam đã chịu đựng chiến tranh lâu quá rồi, phải cấp tốc xoa dịu nỗi thống khổ cho họ, được chừng nào hay chừng ấy, chuyến sau sẽ đầy đủ hơn, chuyến nay hãy

cứ tạm như vậy.

Rồi Bà Tiên Hạnh Phúc quay sang gọi một cô gái khác và truyền lệnh :

— Con đến trình lên Thượng Đế biết gấp là kho của ta những gói Hạnh Phúc đã hết. Xin ngài ban phát thêm để chuyển sau ta đem xuống Việt Nam ban phát cho dân tộc khốn khổ ấy.

Cô con gái của Bà Tiên Hạnh Phúc vâng lời, phất tay áo bay đi ngay. Bà bảo cô con gái :

— Con lại dâng kho lấy những gói Hạnh Phúc, mẹ ra trước cửa Thiên Đình chờ con.

Nói xong bà Tiên Hạnh Phúc đập nhẹ lên mây bay đi. Một lát sau đây cô con gái cứng của bà tay xách chiếc giỏ đựng đầy những gói Hạnh Phúc bay ra cửa Thiên Đình. Rồi hai mẹ con nương theo mây nhẹ nhàng đáp dần xuống trần thế.

oOo

Sau những ngày ban phát Hạnh Phúc ở Hà nội, Huế,... một hôm hai mẹ con bà Tiên Hạnh Phúc đến Sài Gòn. Bấy giờ trong chiếc giỏ của cô gái Tiên chỉ còn sáu gói. Bà Tiên Hạnh Phúc nói với con :

— Chỉ còn sáu gói Hạnh Phúc nên ta phải chọn kẻ nào thật khốn khổ mới ban phát.

Cô gái Tiên dạ, đi sát bên

mẹ đưa mắt nhìn hai bên đường tìm kiếm những người khốn khổ. Khi đi ngang đường Công Lý cô gái Tiên chợt trông thấy một cô bé thật đẹp ngồi ủ rũ trong nhà, cô gái Tiên liền nói với mẹ :

— Mẹ trông kia, cô bé kia đẹp lắm nhưng không hiểu tại sao lại buồn bã như vậy ? Mẹ con ta thử vào xem.

Bà Tiên Hạnh Phúc theo con gái vào trong nhà. Bà Tiên dịu dàng đặt một tay lên vai cô bé và khẽ hỏi :

— Tại sao ngày tết vui vẻ như thế này con không mặc quần áo đẹp đi chơi ?

Cô bé ngược lên nhìn hai mẹ con bà Tiên Hạnh Phúc, đôi mắt đẹp đầm đìa nước mắt. Cô bé nói, giọng nhẹ như hơi thở :

— Con đang buồn khổ vì giọng nói của con.

Bà Tiên Hạnh Phúc ngạc nhiên; hỏi :

— Giọng nói con ngọt ngào trong sáng như vậy ta tưởng con sung sướng mới phải chứ ?

Cô bé ngầy thơ đáp :

— Nhưng tại con nói giọng Huế nên bị người ta nhái hoài à, nhất là tại con trai học cùng lớp với con.

Bà Tiên chợt cười hiền từ (bà Tiên cười nho nhỏ thôi, chứ gặp người trần thế mà nghe cô bé nói như vậy chắc đã cười phá lên rồi) và lấy giọng ấm áp

BÀ TIỀN HẠNH PHÚC

nói với cô bé :

— Con đừng nên lấy đó làm buồn. Trái lại con nên làm hãnh diện. Ở Saigon nhưng con vẫn nói giọng Huế, đó là con còn giữ được hơi thở quê hương trong tâm hồn con. Quê hương, con có nghe hai tiếng đó một cách thiết tha không ?

Cô bé chớp mắt ra vẻ cảm động :

— Thưa bà, con hiểu được lời nói của bà rồi.

Bà Tiên Hạnh Phúc vuốt tóc cô bé :

— Con còn buồn nữa không ?

Cô bé đáp nhanh :

— Con hết buồn rồi, con sẽ vui...

Cô bé đưa mắt nhìn ra ngoài đường, nói tiếp :

— Con sẽ vui như những tia nắng ấm đang reo vui ngoài kia.

— Con có cần một gói Hạnh Phúc không ?

Cô bé đáp không nghĩ ngợi :

— Thưa bà, không. Con xin nhường gói Hạnh Phúc cho những bạn bè Việt Nam khổn khổ của con.

Bà Tiên Hạnh Phúc ạt nhẹ lên má ửng hồng của cô bé :

— Con ngoan quá. Thôi bà đi nhé.

Nhưng lúc quay ra cô gái

Tiên đã lanh tay lấy một gói Hạnh Phúc đặt vào lòng cô bé. Ra đến đường cô gái Tiên nói với mẹ :

— Ta chỉ còn 5 gói Hạnh Phúc.

Bà Tiên Hạnh Phúc không dấu được ngạc nhiên kêu lên :

— Sao vậy ? Mất cắp à ?

— Thưa mẹ, không. Con mới cho cô bé một gói.

Bà Tiên Hạnh Phúc nhìn con không hiểu.

— Cô bé đó đâu có cần gói Hạnh Phúc ?

— Nhưng ta nên thưởng cho cô bé vì cô bé ngoan và dễ thương. Một đứa bé ngoan cũng được Hạnh Phúc chứ, mẹ ? -

Đi một quãng xa hai mẹ con bà Tiên Hạnh Phúc bắt gặp một ông già ngồi bên lề đường đang ôm đầu nhăn nhó, nét mặt có vẻ khổ sở lắm. Bà Tiên Hạnh Phúc ái ngại đến bên ông già, hỏi :

— Này ông già kia, tại sao ông lại ngồi ở đây với vẻ khổ sở như vậy ?

Ông già nhìn bà Tiên rồi chép miệng đáp :

— Bà coi — tay ông ta chỉ chiếc xe honda dựng gần đây — thằng con trời đánh của tôi nó đi cưa cái ống «bô» của chiếc xe khiến cho bây giờ mỗi lần chạy tôi rú ga là chiếc xe kêu lên thật khủng khiếp. Bà nghĩ,

già cả như tôi mà đi một chiếc xe máy nổ rầm rầm giữa phố phường thế này coi sao được. Lúc này tôi vô tình rú ga làm cho một ông già đi xe đạp giật mình, chúi nữa thì lao vào xe hơi. Thật là con cái nó làm khổ tôi. Tôi nói thật, chỉ mong sao cảnh sát hết hết những đứa như thằng con tôi để người đi đường không còn giật mình vì tiếng rú ga của những chiếc xe gắn máy cưa ống « bô »

Nghe ông già nói bà Tiên Hạnh Phúc quay sang hỏi con :

— Có nên cho ông già một gói Hạnh Phúc không con ?

Cô gái Tiên đáp :

— Cho ông ta một gói đi mẹ. Ông ta là một trong vô số những người cha đau khổ vì có đứa con thời đại.

Bà Tiên Hạnh Phúc lấy một gói Hạnh Phúc đưa cho ông già, xong hai mẹ con bà Tiên từ già ông già tiếp tục đi...

Đến một quãng đường vắng hai mẹ con bà Tiên Hạnh Phúc chợt nghe tiếng ồn ào của một đám con nít ở phía trước mặt. Nhìn đám con nít đang reo hò bà Tiên Hạnh Phúc nói với con :

— Chắc tụi trẻ đang vui đùa với một trò chơi thích thú nhất.

Nhưng khi đến gần đám trẻ bà Tiên Hạnh Phúc đám ra

ngõ ngang: Một bọn trẻ trên mười đứa đang bu quanh trêu chọc đứa bé da đen kịt. Đứa bé đứng im trong vòng vây của bọn trẻ, nước mắt chảy dài trên gò má. Động lòng bà Tiên Hạnh Phúc tiến đến gạt lũ trẻ ra và cầm lấy tay một đứa, bà hỏi :

— Tại sao con lại chọc bạn của con ?

Thằng bé bịu môi một cách hờn lảo :

— Nó mà là bạn của con ? Bà thử nhìn lại màu da của nó xem !

Bà Tiên Hạnh Phúc giận dữ buông mạnh tay đứa bé :

— Con không nên nghĩ như vậy. Dù là màu da nào cũng gây thương, vô tội như con, và cũng là bạn của con.

Thấy bà Tiên Hạnh Phúc có vẻ giận dữ lũ trẻ sợ hãi tản mát đi hết. Bà Tiên Hạnh Phúc lại bên đứa bé da đen lấy vạt áo chùi nước mắt cho nó. Bà cúi xuống hỏi nhỏ bên tai đứa bé :

— Nhà con đâu ?

Đứa bé chỉ tay vào con đường hẻm không đáp. Bà Tiên Hạnh Phúc lại hỏi :

— Con ở với ba má con phải không ?

Đứa bé lắc đầu.

— Thế con ở với ai ?

— Con ở với bà ngoại.

BÀ TIỀN HẠNH PHÚC

Thấy bà Tiên Hạnh Phúc hiền dịu đứa bé nắm lấy tay bà hỏi :

— Thưa bà, ngoài màu da, con thấy mình không có điều gì khác với tụi nó vậy tại sao lũ trẻ trong xóm nhất định không chơi với con ? Có phải con không phải là một con người không ?

Bà Tiên Hạnh Phúc nhìn đứa bé hết sức triu mến, nói :

— Dù mang màu da gì con cũng là con người và nếu con không làm điều gì xấu con vẫn được mọi người yêu mến. Lũ trẻ đó phần còn nhỏ dại, phần chúng không được cha mẹ dạy dỗ nên mới có ý nghĩ sai lầm về con. Thôi con đừng buồn nữa, bà cho con một gói Hạnh Phúc đây.

Cô gái Tiên lấy một gói Hạnh Phúc đưa cho đứa bé. Đứa bé cầm lấy, chào cô gái và bà Tiên rồi đi vào con ngõ hẻm. Bà Tiên Hạnh Phúc nhìn đứa bé lăm lăm đi khuất hẳn trong con hẻm, thở dài nói với cô gái Tiên

— Chiến tranh Việt Nam đã tạo nên biết bao cảnh khổ như vậy. Đứa bé đó nếu không nhận được tình thương yêu của đồng loại làm sao nó có thể sống được !

Sau đấy bà Tiên Hạnh Phúc ban phát hai gói Hạnh Phúc cho

hai người : Người thứ nhất là một bà già có con đi lính chết trước giờ ngưng bắn nửa tiếng đồng hồ; người thứ hai là một em bé gái nhà nghèo, mặc dầu ngày tết mọi người vui chơi thỏa thích, riêng cô bé gái vẫn mặc quần áo cũ cầm bong bóng bán rong trên các đường phố để lấy tiền lời trả học phí, đỡ cho cha mẹ.

Hai mẹ con bà Tiên Hạnh Phúc nắm tay nhau đi trên đường Lê Lợi tìm một người khốn khổ để ban phát gói Hạnh Phúc cuối cùng. Lúc đến ngang bùng binh Sài Gòn cô gái Tiên chợt dừng lại đứng nhìn một đứa bé, tay xách hộp đồ nghề đánh giầy, đang tìm cách băng ngang đường, nói với mẹ :

— Ta hãy ban phát gói Hạnh Phúc cuối cùng cho đứa bé tội nghiệp kia mẹ.

Thấy đứa bé ăn mặc rách rưới, dơ bẩn, thân hình ốm yếu bà Tiên Hạnh Phúc cũng động lòng thương, bà liền vẫy đứa bé lại và nói :

— Này con, chắc con khổ lắm phải không ?

Đứa bé lắc đầu :

— Hòa bình rồi con sẽ hết khổ. Con sẽ về quê xum họp với gia đình. Hết chiến tranh, con không còn muốn đi bụi đời nữa.

Bà Tiên Hạnh Phúc nói như kêu lên :

— À, ra con bỏ gia đình đi bụi đời.

— Không hẳn như vậy. Chiến tranh làm cho gia đình con phải bỏ ruộng vườn chạy lên thành phố ở cha mẹ con làm không đủ tiền để nuôi mấy anh em con, con phải sống bụi đời tự nuôi thân, bớt gánh cơm áo cho cha mẹ con.

Bà Tiên Hạnh Phúc cảm động. Và rồi :

— Lời con làm ta cảm động. Ta cho con gói Hạnh Phúc cuối cùng của ta đây.

Đứa bé chợt kêu lên :

— Gói cuối cùng sao bà ?

Bà Tiên gạt đầu :

— Gói cuối cùng.

— Nếu vậy thì con không nhận, con nhường gói Hạnh Phúc cuối cùng cho bạn của con, nó đáng nhận hơn.

Bà Tiên Hạnh Phúc ngạc nhiên :

— Tình cảnh của bạn con ra sao?

Đứa bé chậm rãi đáp :

— Hoàn cảnh của nó cũng giống như con, nhưng chỉ tội một điều là nó bị cầm và diết nên con không thể nào nói cho nó biết rằng Việt Nam đã có Hòa bình.

Bà Tiên bỗng ngẫm nghĩ và bà cũng thấy khó làm thế nào để giải thích cho một kẻ cầm, diết

biết về một cuộc ngưng bắn, ngoại trừ một phép lạ làm cho kẻ đó biết cầm và diết. Bà Tiên nói với đứa bé :

— Nếu con bằng lòng nhường lại gói Hạnh Phúc cuối cùng này của ta cho bạn con, bạn con sẽ hết cầm và diết, như thế bạn con sẽ biết được rằng chiến tranh Việt Nam đã kết thúc. Đứa bé chợt nói như reo lên :

— Chiến tranh đầy dọa cả người tàn tật, thì những người tàn tật cũng có quyền được hưởng nỗi vui mừng khi chiến tranh chấm dứt. Con bằng lòng nhường lại gói Hạnh Phúc cho bạn con. Bạn con sẽ sung sướng và khóc nức lên vì điều đầu tiên trong đời nó là tin ngưng bắn ở Việt Nam.

Bà Tiên Hạnh Phúc và cô con gái đều cảm động về tình cảnh của hai đứa bé. Bà đưa gói Hạnh Phúc cuối cùng cho đứa bé, bà nói với nó rằng lần sau xuống trần gian bạn phát Hạnh Phúc nó sẽ là kẻ đầu tiên được nhận. Đứa bé cầm gói Hạnh Phúc trên tay vui mừng đến nỗi quên cả chào bà Tiên và cô con gái của bà, vụt chạy đi, len lỏi trong đám người đang rong chơi trên đường phố đem tin mừng đến cho đứa bạn bất hạnh.

ĐÔ TRÌ KHÔN

VÀI HÀNG MỞ ĐẦU

Qua mấy kỳ ở mục này, Song Nhựt đã gửi đến các bạn vài câu đố vui nho nhỏ và đã được cả bạn hoan nghênh đón nhận và tham dự rất đông trong tinh thần Thăng Bờm.

Từ kỳ Thăng Bờm ra bán nguyệt san này cái thư giải đáp nào gửi về sớm nhất (bằng đường bưu điện) và giải đúng hoàn toàn sẽ được gửi báo tặng đến tận nhà. Để cho các bạn ở xa tham dự đầy đủ và gửi giải đáp về kịp, nên phần giải đáp phải cách một số. Câu đố kỳ này, phần giải đáp và danh sách các bạn đáp trúng đăng vào Thăng Bờm số 24. Dưới bài giải đáp, các bạn nhớ ghi địa chỉ nhà cho chắc chắn để trường hợp gửi báo không bị thất lạc.

SONG NHỰT

Câu đố kỳ số 22

A) Có hai sĩ quan cấp bậc bằng nhau (ví dụ như đại úy với Đại úy, Trung Tá với Trung Tá...), tuổi cũng đồng nhau gặp ở ngoài đường. Vậy trong hai người ai phải chào trước ?

B) Vào một buổi sáng khá đẹp trời, Cu Nam đi bát phở bỗng trời lại đổ mưa, Cu Nam đứng lại 5 phút không biết để làm gì. Vậy Cu Nam bị ướt nhiều hay ướt ít nếu Cu Nam đi ?

Giải đáp đtkct Thăng Bờm số 19

Bé Thủy mua 16 tấm Cạt-pốt-tan, 28 cái thiệp Giáng Sinh, 12 cuốn sách, 8 cây thông. Tất cả các số ấy đều chia chẵn cho 4. Giá tiền mỗi vật đều là số nguyên. vậy số tiền tổng cộng phải chia chẵn cho 4. Nhưng 142 không chia chẵn cho bốn được, đó là nguyên do bé Thủy thấy ngay sự lầm lẫn.

SÂN BÔNG MÀ • HOÀNG ĐĂNG CẤP.

Tóm tắt những kỳ trước

Câu chuyện bắt đầu xảy ra tại Saigon.

Một ngày nọ, ông Tuấn mua được một bức tranh. Nhờ bức tranh treo trên tường rớt xuống đất, ông Tuấn khám phá ra sau lưng bức tranh có một tấm ảnh. Sau lưng tấm ảnh này có ghi một lời cầu cứu dang dở. Một nhà báo đem đăng tấm ảnh với lời cầu cứu đó lên báo. Thế là các sự kiện dồn dập xảy ra. Một người lạ đã đặt bom phá nổ tòa báo đăng tấm ảnh. Nhà phóng viên danh tiếng Nguyễn Trí Đồng bèn mở cuộc điều tra. Nguyễn Trí Đồng đi tìm người chủ đầu tiên của bức tranh. Dần dần, anh ta gặp người khả nghi nhất : Đại thương gia Trần văn Thanh. Nhưng, trong khi đại thương gia Thanh đang ở Nha Trang thì Nguyễn Trí Đồng lại bị một người giống hệt Thanh mưu sát ở Cầu Tân Thuận. Nguyễn Trí Đồng rối trí. Ai là Thanh thật ? Ai là Thanh giả ? Bí mật tấm ảnh ? Cuộc điều tra tiếp tục...

Chiếc xe hơi đã đưa nhà báo đến trước ngôi nhà bí mật của bà Bạch.

Đồng nói với Phương :

— Anh cầm máy ảnh theo tôi.

Phương cầm máy ảnh theo Đồng tức khắc. Đồng tiến tới cửa và quay chìa khóa vào ổ khóa hai vòng. Nhà báo xoa tay và nói :

— Tôi đã nghĩ trong đầu ông Trần văn Thanh sẽ hành động như thế nào...

Nói xong, nhà báo mỉm cười.

— Chắc chẳng làm gì được anh... Phương nói nghiêm trang.

— Và tôi cũng đã nghĩ ông giám đốc trung tâm địa ốc sẽ làm gì...

Khi ông ta không lấy được của tôi mấy trăm ngàn !

— Cái lò sưởi ở đâu ?

— Ở tầng trên !

Lên đến tầng trệt, nhà báo liền mở rộng các cửa sổ ngó ra đường. Ánh sáng tràn ngập nhún nhẩy trên các vách tường làm nổi bật sự sang trọng của ngôi nhà. Nhưng mọi người chỉ chú ý đến cái lò sưởi to lớn nằm ở góc phòng. Nguyễn Tri Đồng đưa cho bạn xem bức ảnh tài liệu của tòa báo Buổi Trưa, xem xong, Phương chặn lưỡi:

— Đùng là nó ròi, chả nghĩ ngờ gì cả!

— Anh hãy chụp ngay cho tôi vài bức ảnh về cái lò sưởi này.

Phương đi tới đi lui tìm vị trí thuận tiện chụp hình cái lò sưởi. Thình lình, Phương đập nhảm một vết dầu trơn không giữ được thăng bằng té lăn kênh xuống đất. Nhưng Phương vẫn giữ được máy ảnh «bình an vô sự». Phương cười:

— Anh xem! Tôi tài không?... Máy ảnh không hư gì cả... Tôi làm «phô nhòm» được chưa... Ô kìa? Có gì vậy anh Đồng?

Nhà báo miệng há hốc đứng yên như trời trồng. Nhà báo thì thào:

— Anh xem kìa! Anh Phương!

Phương quay mình lại... và cũng há hốc mồm như báo trước cái lò sưởi bí mật..

CHƯƠNG 14

Thật là kỳ lạ! Phương thì thào, không nghĩ đến đứng dậy nữa.

Nhà báo tiến tới, chỉ vào cánh cửa nhỏ bên hông lò sưởi vừa được mở ra bất ngờ và phía trong hiện ra một cái hộp nhỏ. Nhà báo lấy cái hộp đó ra.

— Chiếc chìa khóa! Nhà báo vừa nói vừa lấy tay lục lọi trong túi quần.

Nhà báo run run rút chìa khóa vào ổ khóa của cái hộp. Chìa khóa thật ăn khớp với ổ! Nhà báo liền quay nhẹ hai vòng.

Cái nắp hộp mở ra làm hiện lên một cuốn sổ bìa mạ vàng và một túi da nhỏ.

Trước phát giác quá bất ngờ, hai người bạn không thể nào thốt lên được lời nào cả. Nhà báo mở túi da trước. Túi da này chứa mấy chiếc vòng ngọc, mấy đôi hoa tai và mấy chiếc cà rá hột xoàn.

Nhà báo để túi da lại trong hộp rồi lấy sổ ra. Vừa lật trang, nhà báo đọc được ngay! Đây là nhật ký của Lâm thị Bạch.

Nhà báo lật thêm một trang nữa. Phương la to:

— Trời! Toàn chữ Tàu!

Nhà báo lật thêm trang nữa ; toàn là chữ Trung Hoa cả. Tất cả các trang đều được đánh số kỹ lưỡng. Có tất cả trong một trăm tám mươi trang giấy đặc nghệt chữ Trung Hoa viết thật đẹp, như rồng bay phượng múa. Các ngày được ghi bằng chữ Việt. Ngày đầu tiên : 15 tháng 5 1922 và ngày cuối cùng : 26 tháng 6 1963.

Nhà báo bèn so sánh những chữ Việt trong cuốn sổ với dòng chữ sau bức ảnh tài liệu. Nhà báo thấy giống như khuôn đúc.

Nhà báo đề nhẹ nhàng cuốn nhật ký lên trên cái túi da đựng hết xoàn, khép nắp hộp lại rồi quay chia khóa mộ: vòng.

Hai người bạn nhìn nhau :

— Thật không ngờ !

— Thật không ngờ ! Quá sức tưởng tượng... Còn hơn xi-nê nữa !

Hai người mừng rỡ nhưng có vẻ bối rối rờ rệt. Khi chiếc xe vừa chuyển bánh chạy được một khoảng, thỉnh linh nhà báo la to :

— TỐp !

Biết ý «xếp» của mình, Phương thẳng gấp xe ngay rồi hỏi :

— Có gì vậy ?

Mình đã quên đóng cửa chỗ lò sưởi !

— Vậy thì trở lại ngay !

Vừa trở lại ngôi nhà bí mật, nhà báo chạy nhanh từng ba bậc thang một lên lầu và đóng cửa ở lò sưởi lại. Một tiếng «Clic» nhẹ nổi lên. Đồng lùi lại quan sát lò sưởi. Thật không thể nào đoán được lò sưởi này có cửa ! Nhà báo tính mở thử cửa trở lại nhưng không thực hiện được vì thời gian cấp bách quá rồi.

Trở về đến trung tâm địa ốc, nhà báo được cô thư ký cho biết ông chủ đã đi vắng. Thiệt là dịp may hết sức, nhà báo trao trả chùm chìa khóa cho cô thư ký.

— Ông đã để địa chỉ cho ông chủ rồi ? Cô thư ký hỏi.

Nhà báo nói dối là đã đưa cho ông chủ tấm danh thiếp rồi cáo từ cô thư ký ra về.

— Bây giờ mình phải làm gì ? Phương hỏi có vẻ lo âu.

— Điều quan trọng bậc nhất là dịch ngay cuốn nhật ký này. Tôi tin tưởng bí mật nằm trong đó. Tôi phải trở về Saigon ngay...

— Trời !

Tôi sẽ về bằng phi cơ ngay bây giờ. Anh ngủ ở đây và sáng mai hãy trở... trở về lúc chim bắt đầu hót...

— Nhưng...

— Không có «nhưng» gì hết ! Tôi còn sẽ cần anh để kết thúc câu chuyện. Vì thế anh cần phải dưỡng sức...

— Nhưng đường Đà Lạt Saigon đâu có xa gì !

— Tôi đã quyết định rồi. Phi cơ sẽ cất cánh lúc hai mươi một giờ.

— Bây giờ mình đi ăn chiều ! Phương nói có vẻ ngỡ ngàng.

— Lẽ dĩ nhiên !

— Tôi muốn nói với anh : ở đây đồ ăn ngon lắm !

Trở về phòng riêng, Nguyễn Trí Đồng đồ các đồ vật trong túi da ra ngoài. Nhà báo nói :

— Giá trị các đồ vật này đến hàng triệu bạc lận !

Nhà báo không lầm. Tất cả các đồ trang sức đều có vẻ đẹp lạ thường.

— Có lẽ đây là gia tài riêng của bà Bạch !

Rồi bỏ túi da, Đồng trở lại cuốn sổ nhật ký. Đồng nhận thấy, phần cuối cuốn sổ, chữ viết mất cả tinh chất rồng bay phượng múa và có vẻ nguệch ngoạc

— Vấn đề là tìm cho được một người dịch thiện trọng và rành nghề.

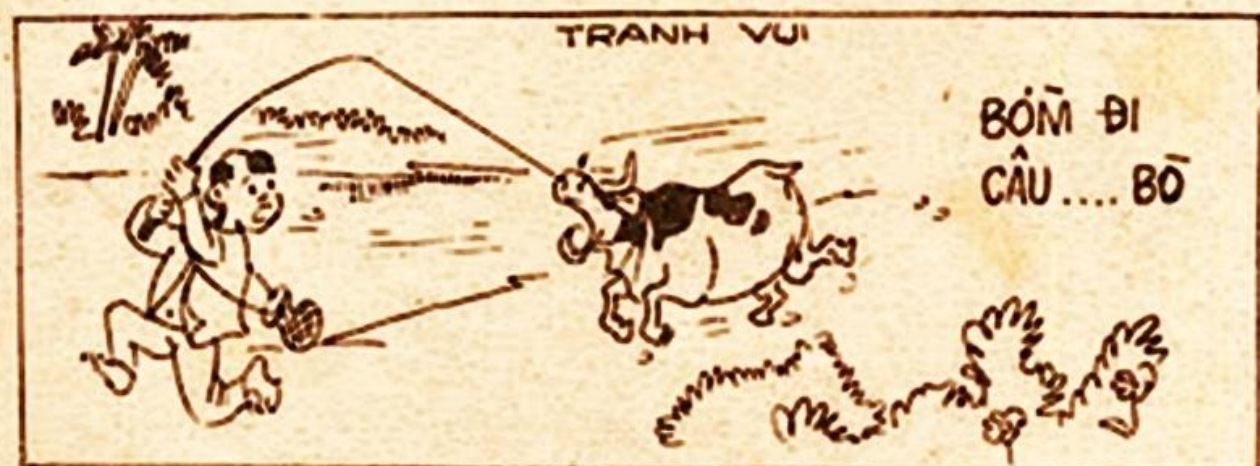
— Thế là đã có công việc mới rồi !

oOo

Hai người bạn đang ngồi ăn trong nhà hàng thì ông Đinh bước vào. Đồng vội đứng dậy đón ông Đinh. Đồng giới thiệu Phương với ông Đinh.

— Hai ông chưa ăn xong? Ông giám đốc phòng thương mại xin lỗi, tôi đã làm phiền hai ông.

(còn tiếp)

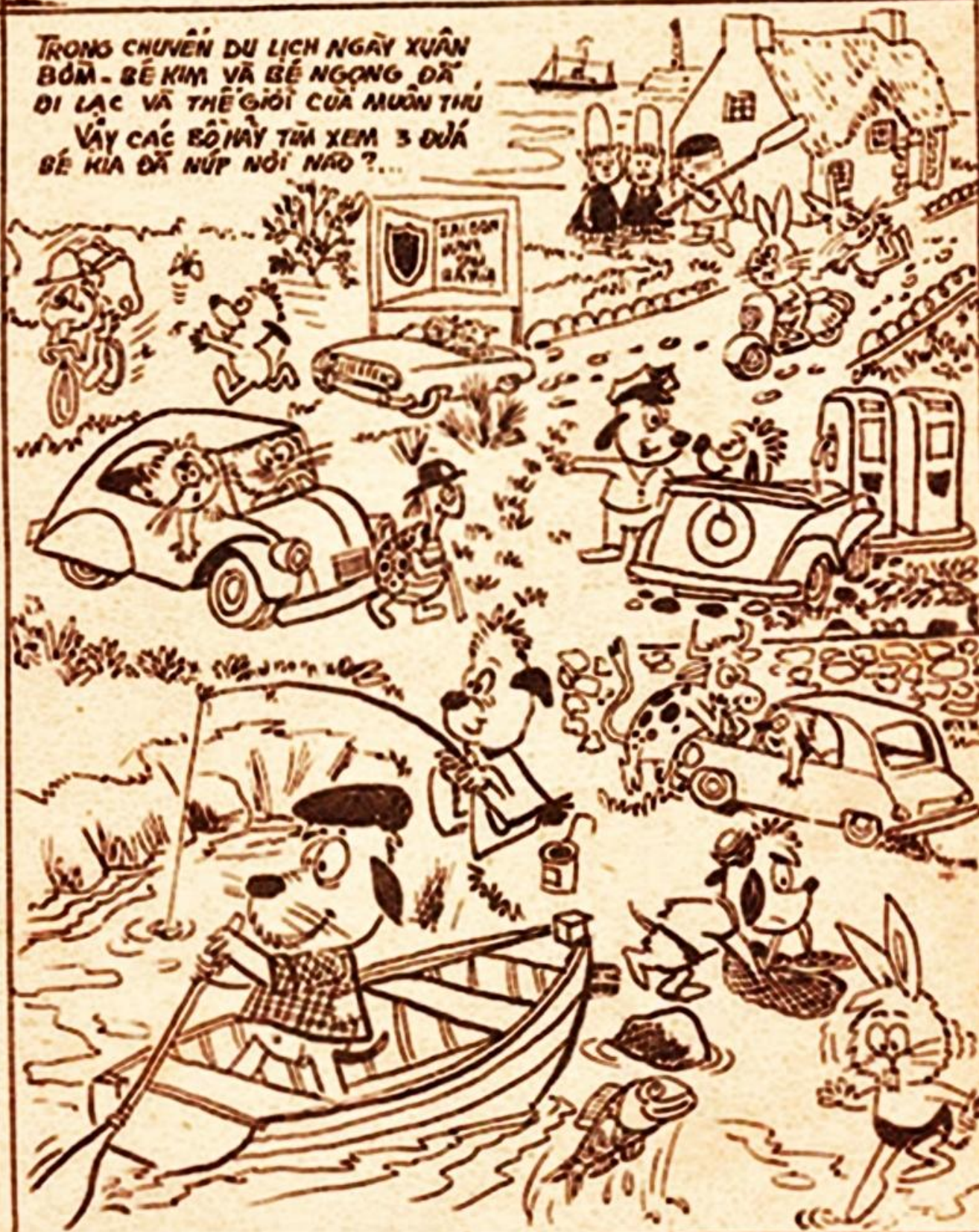
Các em

CHƠI

12345678
ĐO CHỈ MỸ - HUỆ DẠY TRƯỚC

TRONG CHUYẾN DU LỊCH NGÀY XUÂN
BOM - BÉ KIM VÀ BÉ NGỌNG ĐÃ
ĐI LẠC VÀ THẾ GIỚI CỦA MUÔN THỨ
VẬY CÁC BẠN HÃY TÌM XEM 3 ĐỨA
BÉ KIA ĐÃ NÚP NƠI NÀO ?...

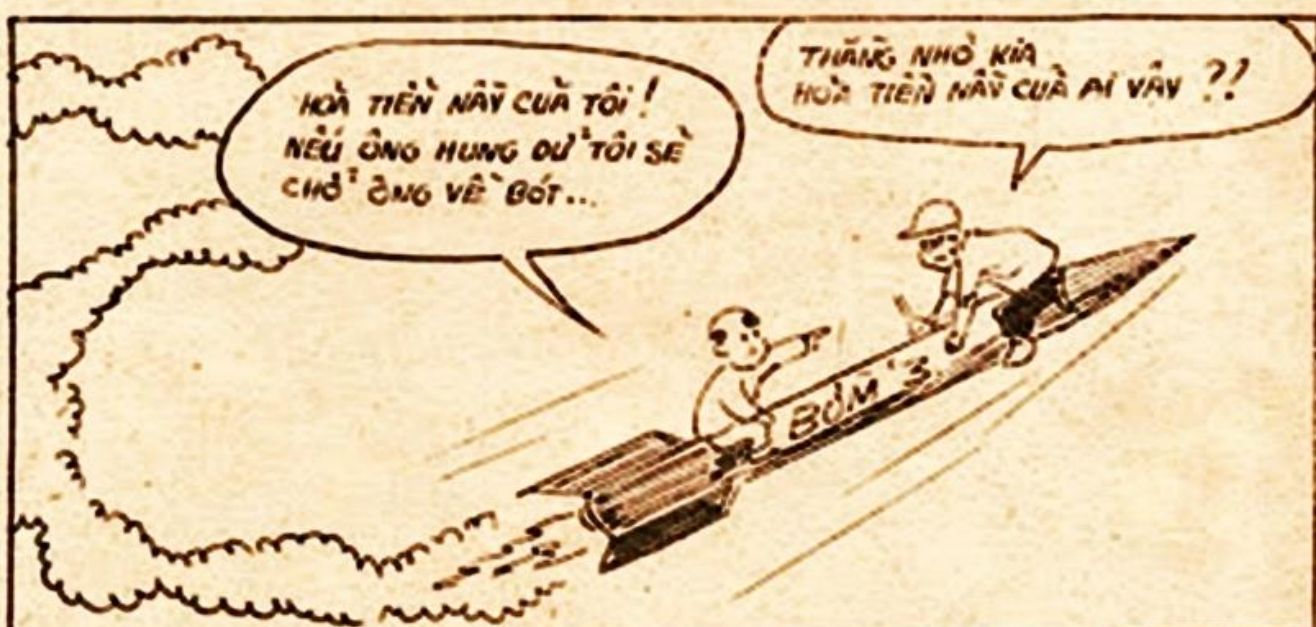
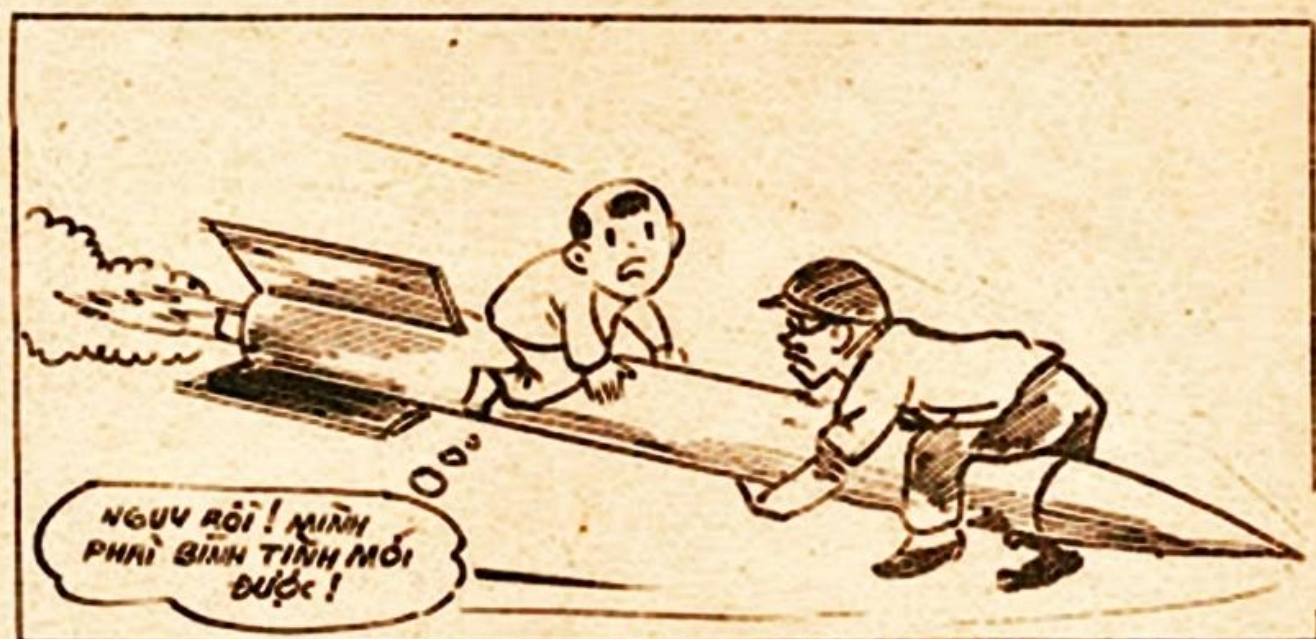
Giải Thưởng MÙA HÈ

Của Lê Trọng

Tóm tắt những kỳ trước :

Sau bao ngày vất vả mệt nhọc trong chuyến thám hiểm hoang đảo Bôm trở về làng xưa gặp lại Kim, Ngọng và bạn bè cũng như đi học lại. Vào một buổi sáng trong dịp nghỉ cùng học sinh ông Hiền Trường quyết định tổ chức một cuộc thi « làm trò chơi » vào cuối niên học... để góp phần trong cuộc thi, Bôm, Kim, Ngọng hợp tác làm một chiếc Hỏa tiễn... đặt tên là « Bôm 3 ». Thăm thoát ngày chằm giải đã đến... Bôm Kim Ngọng khiêng chiếc Hỏa tiễn ra trình diện và bay thử cho quan khách xem. Và Bôm bị hỏa tiễn đẩy bay trên không và không biết làm sao đáp xuống... « Bôm 3 » vẫn tiếp tục bay...

NẾU MÀY CHO ĐÁP XƯNG ĐẤT
TAO SẼ THẢ MẠNG CHO MÀY!

ĐƯỢC RỒI! ÔNG HÀN QUẢNG ĐẠO ĐI!
TÔI SẼ CHO HÒA TIỀN ĐÁP XƯNG!

XONG RỒI! BÂY GIỜ MÀY
CHO ĐÁP XƯNG BÌ!

SAU ĐÓ
HÒA TIỀN
BAY LƯỢN
QUANH
BỐT CÀNH
SẮT

BỘ MUỐN CHẾT SAO
BAY VÒNG VÒNG HỒI
VẬY! THĂNG NHỜ LÃO
THẬT

Một chuyến phiêu lưu

Buổi tối hôm nay cũng như bao nhiêu buổi tối khác nhưng sao Thoại đâm ra hồi hộp lạ thường. Đêm không trăng. Trời tối đen ghê gớm. Ủi nhỉ! Người ta thường nói « Tối như đêm ba mươi » cũng phải đấy chứ. Thoại có nhận thấy gì ngoài vườn đâu, dù khoảng vườn hoa xinh xắn phía bên kia cửa sổ không lấy gì xa lắm. Thoang thoang trong hơi gió miên man Thoại nhận ra hương thơm nhẹ của những bông sứ trinh nguyên.

Thoại nồn nao ghê! Phải rồi, đêm nay là đêm giao thừa. Giao thừa. Ờ ời! Sao âm vang của hai tiếng đó lại khiến Thoại rợn rã, cuống quýt ghê! Giờ này chắc ba má Thoại đang bận rộn kê lại cái bàn ở phòng khách hoặc trịnh trọng bày hoa quả trên cái bệ thờ cao, nghi ngút khói hương. Lễ vật đã sẵn, và họ chỉ còn chờ phút giao mùa. Sự tương hợp của một năm cũ và một năm mới mang một ý nghĩa thiêng liêng. Đó là giây

phút khởi đầu cho một năm mới an vui và thịnh vượng như họ thường chúc nhau. Đó là giây phút người ta hướng tâm hồn về nguồn cội. Đón rước linh hồn ông bà về ăn tết là phong tục Việt, không ai quên được.

Ừa, mà sao tết đến nhanh ghê há! Tết đến hoài. Mới đấy, nhìn lại: đời đã chết chòng thêm một tuổi. Tự nhiên Thoại bật cười, chợt nghĩ mình cũng bày đặt suy tư vớ vẩn đấy nhỉ. Thoại bỗng ngồi thừ ra, đâm chiều lạ. Thoại đang gọi nhớ những kỷ niệm quá khứ reo vui. Hồi nhỏ sao mà sướng thế, sao mà hồn nhiên thế. (Thật ra Thoại có lớn, chỉ làm đâu, năm nay mới lên lớp tám đó). Thoại như miên man trong cơn hồi tưởng. Những ngày tháng hạ chia ly, những ngày tựu trường sum họp. Chia ly nhưng vui vẻ, sum họp nhưng mỗi một (vì sắp phải chui đầu vào bốn bức tường ngăn chặn sự tự do... chơi đùa).

Với Thoại, ngày khai trường sao giống ngày tết ghê ời! Giống

MỘT CHUYỆN PHIÊU LỮ

ở điểm Thoại được mặc áo quần mới để mang một cảm giác lạ, xốn xang, tưởng chừng như có hàng trăm cặp mắt đổ dồn về Thoại. Thoại mặc đồ mới, le ác. Và Thoại không thể nào quên được đôi tai lòng bùng và đỏ rục lên. Chao ơi ! cái dáng điệu lúng túng một cách quá kịch, mà vui.

Đồng hồ thông thả giống mười tiếng. Thoại chợt có ý nghĩ không biết đồng hồ có chạy sai không. Gì đâu mà lâu ghê gớm.

Thoại nảy ý định dạo vườn hoa một vòng nhưng vì «nhân chi sơ tính bản... lười», nên thôi. Mới có mười giờ mà buồn ngủ ghê gớm. Thoại cố chống chọi với cơn buồn ngủ. Thoại cố mở to mắt ra. Cố gắng và cố gắng, vì mí mắt đang trĩu nặng. Thoại muốn thức trọn đêm giao thừa. Nhưng Thoại buồn ngủ quá đi thôi. Ngủ thật đấy.

oOo

Một con vật mềm, nhóp nhúa nhảy lên chân khiến Thoại giật mình tỉnh giấc. Một con cóc gớm ghiếc làm sao ! Thoại bực dọc co chân đá một cái thật mạnh. Con cóc văng đi, lộn một vòng rồi gượng dậy được ngay.

Con cóc nhìn Thoại trừng trừng. Sóng mắt thật kinh khiếp. Con cóc rít lên... Thoại tưởng chừng như đang nghe một mục ác tiễn trút cơn thịnh nộ trong

những lời nguyên.

Thoại như mê man trước trạng thái kỳ quái này. Không đời nào lại có thể xảy ra chuyện hoang đường như vậy. Thoại muốn bật cười nhưng giấc ngủ đã kéo đến. Đột nhiên Thoại sợ hãi băng qua tường như mình đang ngất đi.

oOo

Mặt đất đột nhiên rung chuyển như thể đang bị một nguồn chấn động dữ dội nào. Thoại mở mắt, choàng tỉnh. Chung quanh, mọi vật đều xa lạ. Thoại ngơ ngác nhìn quanh, lo sợ, rồi khóc. Thoại không hiểu gì cả. Thật kỳ quái ! Đang ngồi ở nhà đón giao thừa, đột nhiên sao mình lại ở đây. Tỉnh vật văng lạng đến rợn người.

Và, trong tột cùng của sự sợ hãi Thoại bỗng thấy bình tĩnh lạ thường. Trời hãy còn tối nhưng Thoại cũng nhận ra được trước mặt mình là một dãy núi hùng vĩ. Dãy núi có hình dạng một con mèo khổng lồ. Thoại sửng sốt, vì dãy núi chợt cao lên, cao lên, và lừng lừng tiến về hướng Thoại. Trời đất ! núi biết đi. Nhưng Thoại không kịp suy nghĩ gì cả. Mặt đất đang rền rĩ rung chuyển. Thoại kinh hãi thối lui, chạy trốn. «Núi» cứ bình thản đuổi theo. Thoại chạy trời chết. Đột nhiên một tiếng

gầm gừ vang dội như sấm sét. Gió trào tới như một cơn lốc xoáy cuốn tung người Thoại lên. Thoại điếng hồn ngất xỉu.

Khi tỉnh dậy trời đã hừng sáng. Nắng ban mai nồng ấm mơn man da thịt Thoại. Theo thói quen nó cử động vài cái, co chân múa tay rồi mới đứng dậy. Vai nó ê ẩm. Bây giờ thì Thoại không muốn thức mặc gì hết ngay cả sự có mặt của nó ở đây, không ai giải thích được cả. Thoại đã cố móc moi trí óc để tìm một giải đáp nhưng đành chịu. Gọi ký ức nó chỉ loáng thoáng nhớ được vài hiện tượng kỳ quái: «núi» biết đi, động đất, giông bão... và sau cùng, những tiếng rú dị kỳ như tiếng chuột rít.

Thoại chệnh choạng đứng dậy, bụng đói meo, nó cố gượng đi tìm thức ăn. Nhưng Thoại té xuống vì vấp phải một cái gì đó, hình như một sợi dây. Đứng rồi! Đó là một sợi dây... và rất nhiều sợi dây chằng chịt cao trên đầu Thoại. Trời đất! một lưới nhện khổng lồ. Thoại hoảng hồn lồm cồm ngồi dậy, chạy ngay.

Thoại chạy như bay về phía chiếc xe lửa đang đậu sẵn đường xa. Nó bám đại vào «đuôi» xe. Phải nói là đuôi xe mới đúng. Thoại rợn người. Đó là một «lão» thần lẩn vi đại. Thoại muốn nhảy xuống nhưng thôi:

«xe» bắt đầu «chuyển bánh». Thoại vừa sợ vừa thích thú vì lần đầu tiên nó đi «xe lửa» chạy trên thiết «lộ» thẳng đứng. «Xe» chạy đến một khoảng đất phẳng thì ngừng lại. Chỉ đợi có thế Thoại nhảy xuống rồi co giò chạy một mạch. Rủi mà bác thần lẩn khám phá ra một hành khách đi lâu thuê thì nguy!

Không nghĩ ngờ gì nữa. Thoại đang lạc vào xứ không lồ. Lạc vào xứ không lồ? Chao ơi! thế giới mà nó tưởng chỉ có trong thần thoại, trong cổ tích thôi chứ. Thoại liên tưởng đến chàng Guiver và những chuyến phiêu lưu dị kỳ. Nó đâm ra hứng thú vô cùng.

Bây giờ nắng đã lên cao. Trời xanh thẳm, gió mát. Thoại nhìn quanh quất. Cảnh vắng teo. Bụng đói cồn cào. Thoại nhăn nhó vì chẳng tìm được chút gì để ăn cả. Thình lình có tiếng động cơ vang lên. Một chiếc khu trục cơ đang vù vù bay đến. Thoại mừng quá reo lên kêu cứu. Nó cời áo ra và quơ qua quơ lại. Máy bay đến gần làm Thoại vỡ mộng. Cái mà Thoại ngỡ là chiếc máy bay thực ra là một gã chuồng chuồng. Gã đã đến và đáp xuống phía trước Thoại một khoảng khá xa. Tuy vậy hơi gió do đôi cánh to tướng của gã tạo nên cũng đủ khiến Thoại

MỘT CHUYẾN PHIÊU LỮU

cơ hồ đứng không vững. Một tia sáng lóe lên trong óc, Thoại chạy vụt đến bên gã chuồng chuồn rồi nhảy phóc lên ngồi vắt vẻo ở cuối đuôi. Chẳng mấy chốc gã chuồng chuồng lại cất cánh tiếp tục cuộc hành trình mang theo một hành khách bất đắc dĩ.

Gió lồng lộng thổi vào Thoại khiến nó không dám khinh xuất vội và ôm chặt lấy đuôi gã chuồng chuồng. «Phi cơ» bay lượn cũng khắp. Thoại sướng mê tơi vì khung cảnh bên dưới Thoại tuyệt vời quá. Ngang qua một vườn hoa vĩ đại khoe màu. Thoại say sưa ngắm các chú bướm không lồ lượn quanh hoa ve vãn. Gã thường chuồng trông vậy mà cũng có tâm hồn nghệ sĩ ghê gớm. Gã tả tả lượn qua lượn lại vườn hoa rồi sau cùng mới chịu đáp xuống một bãi cỏ non. Thoại trèo xuống ngay. Nó không quên cảm ơn bác chuồng chuồng dù gã không hề bận tâm về sự hiện diện của một hành khách tí hon trên đuôi gã này giờ.

Đôi bụng quá, Thoại gặm đại vài cọng cỏ ngon thật. Thoại tha hồ no nê. Vấn đề lương thực như vậy coi như đã tạm xong. Thoại yên tâm đi dạo cũng khắp.

Khi vượt khỏi cánh đồng cỏ non Thoại gặp ba chú kiến đang

loay hoay khiêng mồi về nhà. Chú kiến đi đầu có vẻ yếu đuối, chân chú ta như muốn khụy xuống đi không nổi. Bàn tính hào hiệp nổi dậy Thoại vội chạy đến phụ một tay, nhưng chợt một tiếng quát thật to khiến Thoại giật mình sừng người lại.

— Đứng yên.

Quái lạ ! ai nói vậy. Thoại nhìn quanh quất. Chẳng có bóng người nào cả. Không lẽ kiến biết nói.

— Ăn cướp hả.

Đúng rồi ! Kiến đầu đàn quát. Trời đất ! Kiến biết nói nhưng Thoại không suy nghĩ lâu, nó đang bận mình về lời lẽ của chú Kiến vừa rồi. Rõ là làm ơn mang oán. Bọn Kiến mất lịch sự thật.

— Cảm ơn ?

— Ừ.

— Ha ! Ha ! Cảm mà biết nói. Ba chú Kiến khoái trả cười vang. Thoại tức lắm nhưng cố làm thinh.

— Hỏi thiệt. Chú mày là cái giống gì vậy ? Ở đâu tới ?

— Người.

— Là thật. Tôi chưa nghe đến giống này bao giờ.

Một chú Kiến đề nghị.

— Hay ta bắt tên này về để ở sở thú coi chơi.

— Ý kiến hay !

— Nhào vô, anh em.

Thoại né tránh thật lẹ. Nó quyết tâm trả đòn một cách đích đáng. Thoại hét :

— Ba đứa đánh một hèn lắm !

— Nó nói cái gì vậy ?

— Nó muốn một chọi một đấy.

— Ôi ! Cái thằng bá láp. Bộ nó không biết dân tộc mình mang một đức tính kiêu hùng sao : đoàn kết.

— Đúng. Đoàn kết đi liền với sự trường tồn của dân tộc.

— Hợp quần gây sức mạnh mà lỵ.

Thoại giận sôi. Thừa lúc cả ba đang huỳnh hoang chọc ghẹo. Thoại lao người vào chú đầu đảng đâm thật mạnh. Hai con còn lại hùa vô cứu. Chú kiến trong tay Thoại đột nhiên cứng đơ. Thoại hoảng hốt bỏ chạy. Hai con kiến còn lại không buồn đuổi theo. Chúng còn đang sẵn sóc đồng bọn.

Chạy một quãng xa không thấy ai đuổi theo Thoại mới yên tâm lòng thở bước. Trời nước mây. Tất cả đều đẹp. Thoại thầm nghĩ đến việc vừa qua rồi mỉm cười. May thật, suýt nữa là khôn rồi. Nhưng Thoại đã lầm và hàng ngàn tiếng reo hò phía sau thay câu trả lời cho nó. Đồng ới là đồng, kiến ở đâu mà đồng thế. Hình như chúng đi trả thù cho

đồng bọn. Thoại nhận ra hai tên đi đầu chính là hai con khi nãy. Chúng đang chỉ trở bàn định một việc gì. Thoại sợ quá, bỏ chạy. Đàn kiến ùn ùn rượt theo.

Tới một dòng sông Thoại mừng rỡ với hy vọng lũ Kiến tận đường — Nhưng, hình như bọn Kiến liệu chết nhay đại xuống sông. Thoại thắc mắc đến ngàn người không hiểu bọn chúng làm chi cả. Trong khoảnh khắc lũ kiến đã tạo nên một cái cầu nổi và chiếc cầu nổi này có nhiệm vụ đưa đồng bọn sang sông. Bỏ đường rồi, Thoại vội chạy men theo sông rồi tìm một chiếc lá, leo lên, chèo ra giữa dòng. Bọn Kiến la ó rầm trời, đuổi theo.

Nhưng đột nhiên lũ Kiến chạy tán loạn lui về phía bên kia sông. Thoại ngỡ ngàng mãi đến lúc mây đen kéo đến xám xịt cả bầu trời Thoại mới hiểu khả năng thiên phú của lũ Kiến. Thoại muốn quay thuyền vào bờ nhưng không được. Mưa kéo xuống thật nhanh. Thoại lúng túng tìm cách vào bờ không kịp. Mưa đã kéo đến với vũ, dữ dội. Chiếc thuyền lá chòng chành muốn chìm khiến Thoại càng sợ hãi — Nước đã vào thuyền. Càng lúc càng nhiều. tỉ lệ với độ chìm của thuyền lá. Thoại mệt mỏi. Hy vọng thật 'chết' thật mỏng manh. Chiếc

thuyền lá bị lật nhào hất tung
Thoại xuống sông.

Chao ôi! Thoại trông thấy
những hòng cá đen ngòm đang
đợi sẵn. Những hàm răng ngó
phát ghê. Sặc, nhọn tựa lưỡi hái
của tử thần.

Thoại rú lên...

oOo

— Gì vậy con?

Thoại thức giấc. Minh mảy
sưng ướt mồ hôi. Người mẹ
mắng yêu:

— Gớm! Con trai con lú
lớn cái đầu rồi mà còn mơ ngủ.

Thoại ấp úng:

— O...ơ...dạ...con...

— Thôi đi ông tướng. Dậy
mà đón giao thừa.

Thì ra đó chỉ là một giấc
mơ. Thoại mừng rỡ «dạ» một
tiếng thật to trước vẻ ngơ ngác
của người mẹ. Nhưng rồi bà
cũng nở một nụ cười. Đầu năm
mở!

oOo

Câu chuyện đến đây tạm kết
thúc vì chẳng còn gì lạ lùng đáng
nói cả. Duy chỉ có một điều
ngạc nhiên là khi Thoại kiểm
điểm những chi tiết trong giấc mơ
thì thấy rất phù hợp thực tế: từ
chỗ trốn con mèo đầu tiên, đến ô
nhện, phi trường chuông chuông...
vườn hoa. Và, sau rốt là cơn
mưa thoảng qua đêm rồi.

Thoại ngăn người tự hỏi:

— Ta mơ hay tỉnh đây...

Saigon đầu xuân 1973

NGUYỄN LẠI BÌNH

Niềm vui mới

Riêng tặng P.

Một sớm nắng hồng lên cỏ non
Cỏ loài chim nhỏ hót véo von
Hồn em như nở niềm vui mới
Ngơ ngẩn nhìn chim hót thật
ngoa

Từ đó em về nghĩ vu vơ
Vu vơ hay đã biết ước mơ?
Thoảng ru trong gió ngày xuân
lời
Ánh nắng lụa hồng dệt cung tơ

oOo

Một sớm có vườn hoa vườn
dây
Đơn sơ sách vở ngủ trên tay!
Trong em giấc mộng giờ thật
lớn
Cho áo lụa vàng lả lơi bay.

HOÀNG NHÃ THU

(Phan Thiết)

Giải Đáp, THẮC MẮC

HOÀNG DĂNG CẤP phụ trách

— EM HOÀNG KHANH (L.A.). —

Tại sao em hay run quá? nhất là mấy lần bị kêu lên trả bài run ới là run mặc dù em đã «gạo» thật «cừ» rồi? Muốn hết run em phải làm sao?

— Em run là vì em thiếu tự tin, em bị mặc cảm. Nguyên nhân thiếu tự tin, và bị mặc cảm của em là do hậu quả của phương pháp giáo dục hiện tại: Trong các lớp dưới em đã học qua, các thầy cô đã không tập cho em quen nói và đứng trước đám đông. Anh xin chỉ em một phương pháp tâm lý để hết run. Phương pháp này gọi là phép «tam mật». Phép «Tam mật» như sau:

Mỗi lần em có gì khiếp sợ, hoang mang, phiền não nhất là run, em hãy ngồi thẳng lưng, hai tay bắt ấn Tý (ngón tay cái của em bấm ngay gốc ngón tay áp út, rồi nắm lại), từ từ hít một hơi thở thật sâu chứa vào bụng. Kế đó miệng em niệm bảy lần hai tiếng. «UM RAM». Đến khi em nín thở không được nữa thì em hãy từ từ thở ra thật chậm. Hai bàn tay em đồng thời cũng xoè

ra. Thế là mọi hoang mang, run sợ và phiền não đều dứt ngay.

Khi em phải nói chuyện với người trên mình và lòng cảm thấy e sợ lo ngại, em hãy dùng phép «Tam mật» trước và trong khi nói chuyện, hai tay cứ giữ ấn Tý. Hai mắt ngó thẳng vào con người của người ấy? Kề kia, dù sung quý đến đâu cũng phải kiêng nê.

Em hãy thí nghiệm phương pháp này xem sao rồi gởi thư cho anh biết nhé!

Muốn cao em hãy chơi thể thao (dùng đòn ngang «barre fixe» hay bơi lội...). Tuy vậy, em chịu khó khổ luyện, em cũng cao được chút chút thôi với điều kiện em dưới 21 tuổi (trên 21 tuổi không thể vào cao được nữa) chứ em không thể cao được như Tây như Mỹ đâu! Nếu có phương pháp cao dễ dàng thì mấy anh, mấy chị ở tòa soạn Thăng Bờm đã cao từ lâu rồi!

— Hai em LAN THẢO (Hiếu Thiện). — «Cây có cội nước có nguồn» là một câu tục ngữ Việt Nam khuyên mình bao giờ cũng phải nhớ nguồn gốc, nhớ tổ tiên

chàng hạn như có người đi Mỹ về nói tiếng Mỹ như gió, quên và chê tiếng Việt Nam, người đó là người quên câu : Cây có cội, nước có nguồn.

Những danh từ, thành ngữ hai câu hỏi đó là những danh từ, thành ngữ «thời trang» của một số người thường xử dụng đề « vượt vè » và « mị » tuổi học trò. Hai em đề ý những tiếng đó làm chi cho mệt !

— EM TRANG (Long Khánh). —
Mỗi lần học là em cứ ngáp dài dài. Em biết tại sao không ? Có thể là do cơ thể em đã bị suy yếu. Khi mệt nhọc người ta thường ngáp dài.

Nhưng, riêng đối với em, đề anh bắt mạnh riêng (nhớ bị một đùng đề bác sĩ Lê Anh Triết biết nghe !)... mạch em chạy chậm ơ là chậm... Rồi... Anh tìm ra nguyên nhân chứng bệnh ngáp dài của em rồi... Bệnh « ngáp dài mỗi lần học bài » của em là do một con vi trùng tên LB (Lười Biếng) xâm nhập vào cơ thể mỗi lần em học bài. Con vi trùng này sống dai và thật lì lợm. Tuổi học trò là tuổi dễ bị

con vi trùng này xâm nhập nhất. Muốn trị bệnh này, anh xin mách em một tóa thuốc gia truyền mà anh đã dày công nghiên cứu và thí nghiệm : Em ra chợ mua một lỗ roi mây (càng nhiều càng tốt) Em nhờ ba hay má « sắc » còn năm roi đánh vào mông đít em mỗi lần em ngáp dài khi học bài. Nếu bệnh giảm, thì lượng roi bớt lần; từ năm roi xuống bốn roi và dần dần dứt hẳn. Tuy nhiên, bệnh này rất nguy hiểm và dễ tái phát. Lâu lâu em phải uống «roi» một lần đề vi trùng LB không thể nào xâm nhập được.

Vợ của vua gọi là Hoàng Hậu. Chồng của Công chúa gọi là Phò mã. Vợ của Hoàng tử là Công nương...

HOÀNG ĐĂNG CẤP

Các bạn, các em có gì thắc mắc, hãy gởi về :

HOÀNG ĐĂNG CẤP

Toà soạn Thông Bức, 678 Phan thanh Giản sài gòn 10

các bạn, các em sẽ lần lượt được giải đáp thỏa đáng.

ÁNH KIẾM MÈ LINH

(hay là 28 vị nữ anh hùng diệt Đông Hán)

Truyện dã sử võ hiệp V. N. của PHONG SƠN

2— Bát Nàn Công Chúa

Sáng hôm nay, Bát Nàn công chúa cỡi về lo làng, bôn chồn. Nàng đã bỏ dở cuộc đi săn mà nàng vẫn ham thích để trở về dinh trước giờ Ngọ. Đoàn người ngựa của công chúa vừa ra khỏi cánh rừng Tiễn La chừng hai dặm thì bỗng người nữ tướng cận vệ của nàng đã gò cương ngựa lại và chỉ tay ra phía trước và thưa :

— Bẩm công chúa, có khói lên ở phía Tây. Chắc vùng đó đang có biến. Chúng ta hãy trở về Dinh gấp.

Bát Nàn công chúa cũng gò cương ngựa lại, đưa mắt quan sát đám khói đang bốc cao ở phía Tây rồi nói :

— Khốn nạn, lại bọn quân Hán đang cướp phá các thôn xóm ở vùng đó. Nếu không chờ đợi lệnh của phu quân ta ở Duyên Hà thì ta đã cất quân

đánh cho chúng một trận mới hả dạ...

Như chợt nhớ ra điều gì, Bát Nàn công chúa hỏi viên nữ tướng cận vệ :

— Này Hoa Dung ! Việc kêu gọi và tuyển mộ thêm quân sĩ đã đi đến đâu rồi.

Viên nữ tướng tên Hoa Dung vội thưa :

— Bẩm công chúa, việc đó tiến triển rất tốt đẹp. Chỉ sợ không đủ lương thực để nuôi quân. Hiện chúng ta đã có hơn năm trăm thanh niên thiếu nữ khỏe mạnh ghi tên gia nhập nghĩa binh của ta.

Bát Nàn công chúa lộ vẻ hân hoan và hỏi tiếp :

— Còn việc huấn luyện võ nghệ cho họ ?

— Dạ, công chúa khỏi lo. Tiểu tướng và Trịch mầu Đơn đang đốc thúc việc luyện tập hàng ngày. Về xử dụng các loại khí

Ảnh Kiếm Mê Linh

giỏi như trường thương, trường kiếm, đại đao họ đã có nhiều tiến bộ. Ngày mai, sẽ bắt đầu học sử dụng các loại khí giới cận chiến như đoản đao, đoản kiếm và đao găm... Riêng về môn cưỡi ngựa bản cung thì các nữ binh mong muốn được xem công chúa trở tài một bữa cho họ xem và cũng xin công chúa đích thân truyền dạy cho họ...

— Được, cứ sắp xếp mỗi ngày ít giờ để ta dạy môn đó.

Nữ tướng Hoa Dung vui mừng đáp :

— Dạ, thế thì các nữ binh sẽ háng say học tập. Xin ý lệnh.

— Bỗng từ đằng sau, một nữ tướng khác dục ngựa chạy lên, chấp tay thưa :

— Bỗng công chúa, dường như đám khói đang bốc cao ở phía Tây rất gần với thao trường của nghĩa binh ta. Xin công chúa cho tôi được đến đó thám sát tình hình để trở về trình báo công chúa rõ.

Gương mặt Bát Nàn công chúa hơi biến sắc. Nàng gật đầu ra lệnh :

— Được, Trịnh mẫu Đơn hãy lấy hai binh sĩ và đi ngay !

— Xin ý lệnh !

Nữ tướng Trịnh mẫu Đơn đưa hai ngón tay lên trời. Từ phía sau, hai nữ binh đã thúc ngựa vọt lên và cả ba người ra roi cho ngựa phóng đi. Nhưng

bỗng nghe tiếng vó ngựa vang lên lộp cộp từ xa. Mọi người đều ngược mắt nhìn lên phía đình đời trước mặt. Một bóng người đang rạp trên mình ngựa phi như bay trên con đường mòn dẫn tới chỗ đoàn người ngựa của Bát Nàn công chúa đang đứng.

Trịnh mẫu Đơn vừa thúc ngựa chạy đi được một đoạn đã gò cương lại rồi nói lớn :

— Bẩm công chúa, một nghĩa binh của ta ! Có lẽ nó ở thao trường về đây.

Trong chớp mắt, con ngựa ô cao lớn lao tới, hí một tràng dài và đứng dừng lại. Một nam nghĩa binh mặc võ phục xanh, chân đi giày rơm, thắt gầy lưng dõ vợi nhảy xuống ngựa cúi đầu chào Bát Nàn công chúa. Người nghĩa binh này bị thương ở vai, máu thấm ướt dõ vai áo. Công chúa Bát Nàn dịu dàng hỏi :

— Người bị thương ? Đã có chuyện gì xảy ra nơi đó ?

Nam nghĩa binh vẫn cúi đầu và thưa :

— Bẩm công chúa ! Một đoàn quân Hán rất giỏi võ nghệ, khoảng độ 100 tên dưới quyền chỉ huy của một viên tướng tự xưng là Quách Bưu cướp phá ở thôn Xuân An và tiến vào phá hàng rào thao trường của nghĩa binh ta. Hiện phó Trại Trưởng Hoàng Bích Vân đang chỉ huy

các tân nghĩa binh chống cự với chúng, đồng thời sai tiểu binh về khẩn trình công chúa.

Bát Nàn công chúa quát đòi mặt phượng lên với về giận dữ. Gương mặt nàng cũng bừng đỏ vì căm tức. Nàng ra lệnh:

— Trịnh Mậu Đơn phi gào về Dinh lấy thêm 50 quân tinh nhuệ đến tiếp viện, còn Hoa Dung và số còn lại theo ta!

Nói xong, nàng thúc ngựa phi về miền Tây, nơi có đám khói đang bốc cao. Qua khói ngọn đồi, băng qua một thung lũng, đoàn người ngựa vẫn lướt đi như bay. Được chừng hai dặm đường, nữ tướng Hoa Dung đang dẫn đầu phía trước đã trông thấy khu thao trường nơi một đồi thông thấp, đang có khói lửa bốc lên ngùn ngụt. Lát sau, tiếng quân sĩ hò hét, tiếng ngựa hí vang động cùng tiếng binh khí va chạm loảng xoảng rất ác liệt...

Bát Nàn công chúa vội gọi nữ tướng Hoa Dung đến gần và nói:

Bọn quân Hán đã phá hàng rào phía trái để tiến vào thao trường của ta và hiện đang giao tranh lẫn lộn với nghĩa binh ta. Lúc này không thể tấn công bằng cung nỏ được. Vậy nữ tướng hãy dẫn năm nghĩa binh bọc sang phía hữu, xông vào trợ

lực. Khi vào đến nơi nhớ hô to là «Đại quân của Lạc tướng Trương Quán đã tới...», để làm lung lạc tinh thần bọn quân Hán (Lạc tướng Trương Quán là chồng của Bát Nàn công chúa).

Hoa Dung tuân lệnh đem theo năm nghĩa binh phóng ngựa chạy đi. Bát Nàn công chúa cũng với toán vệ tướng còn lại phi ngựa tiến sát đến phía trái. Nàng cầm sẵn cung tên trên tay, chờ cho toán quân của nữ tướng Hoa Dung tiến vào phía hữu trợ lực cùng với đoàn viện quân do Trịnh Mậu Đơn về Dinh dẫn tới nàng sẽ ra tay...

Nấp sau những thân cây lớn, Bát Nàn công chúa thấy rõ nữ tướng phó trưởng trại là Hoàng Bích Vân đang anh dũng đấu chiến với viên tướng Tàu Quách Bưu. Trong khi đó, toán nghĩa binh chừng một trăm người cũng đang tận lực ngăn chặn sức tấn công đột phá của đoàn quân Hán giỏi võ nghệ cũng chừng 100 tên với đầy đủ khí giới hơn. Lực soát thế trận, Bát Nàn công chúa thấy rằng bên nghĩa binh đang núng thế vì đa số đều là những nghĩa binh mới được tuyển mộ, luyện tập võ nghệ chưa thuần thục, lại thiếu kinh nghiệm trận mạc trong khi đoàn quân Hán rất hung hãn, thiện chiến. Chỉ một mình nữ tướng Hoàng Bích Vân

tỏ ra dũng mãnh, nhưng gặp phải tướng Hán Quách Bưu cũng không phải tay vừa nên nàng khó lòng tranh thắng được ngay...

Bỗng một tiếng pháo lệnh nổ vang lên từ xa. Bát Nàn cũng chưa vui mừng mím một nụ cười đắc ý. Đoàn quân do nữ tướng Trịnh mẫu Đâu về Dinh kêu gọi đã tới. Cùng lúc đó một tiếng hô lớn rập ràng vang lên phía hữu doanh trại: «Đại quân của Lạc tướng Trương Quân đã tới!». Đám nghĩa binh đang nóng thể bỗng reo lên mừng rỡ và phấn khởi tinh thần phản công rất hăng. Nữ tướng Hoa Dung kẹp ngựa sát vào bên ngựa của Hoàng Bích Vân, nhờ người phóng một đường kiếm ác liệt vào Quách Bưu rồi la lớn:

— Hoàng nữ tướng hãy để Quách Bưu cho tôi được tiếp nó ít chiêu. Quân ta đang tới bao vây và sẽ giết không còn một đứa!

Quách Bưu đưa đại đao lên đỡ đường kiếm của Hoa Dung và hắn cũng cảm thấy lo sợ. Đám quân của hắn đang hùng hổ như đàn còp đói bấy giờ đang lưỡng cuống rối loạn. Lợi dụng tình thế đó Hoàng Bích Vân vội giục ngựa vọt đi để Quách Bưu cho Hoa Dung. Nữ tướng họ Hoàng xử dụng cây trường thương sáng loáng có tua lụa đỏ, nàng vũ lộng thần oai phóng ngựa vào

đám quân Hán, múa trường thương vun vút như vũ bão và ngựa nàng tới đầu quân Hán dạt ra, rú lên đau đớn vì bị trúng thương và ngã gục. Viên tướng Tàu Quách Bưu biết không thể cầm cự lâu hơn nữa, vội rúng sức múa đại đao tấn công nữ tướng Hoa Dung mấy chiêu tới tấp rồi giục ngựa quay lui. Hoa Dung đâu chịu bỏ, nàng cũng giục cương ngựa đuổi tới nhưng đã nghe vút một cái và ánh đại đao loáng lên, Quách Bưu quảy ngựa lui lia đại đao nhanh như chớp vào người Hoa Dung. Đây là chiêu thế (đả đao) rất lợi hại, hiểm độc, cốt phản công bất ngờ để hạ địch thủ. Bên ngoài Bát Nàn cũng chưa đã trông thấy ý định của Quách Bưu nàng vội la lớn lên:

— Hoa Dung, coi chừng!

Nhưng đã muộn rồi, vì sức ngựa chồm tới quá nhanh, Quách Bưu lại lia đường đao rất chính xác và mãnh liệt, Hoa Dung chỉ còn liều mạng đưa trường kiếm lên đỡ. Nhưng «choang» một tiếng, sức đại đao nặng và mạnh, lưỡi kiếm mỏng manh của nàng không cản được toàn vẹn đường đao, nên nàng bị trúng đao vào vai phải, rạch một đường khá nặng. Trường kiếm của nàng cũng rời khỏi tay rơi xuống đất. Hoa Dung ôm lấy vai, rú người xuống trong khi đó Quách Bưu

thu đại đao về và chém xuống một đường nữa để kết liễu mạng nàng. Nhưng... khi hân vừa vung đao lên thì nghe «phựt» một tiếng khô khan, một mũi tên đã từ đâu bay vút tới cắm ngập vào ngực hân. Rủ lên một tiếng như cộp rỗng, Quách Bưu buông đại đao, ôm lấy mũi tên trước ngực, đầu gục xuống. Nhưng hân cố gượng lấy sức, thúc 2 chân thật mạnh vào hông con ngựa ô cao lớn. Con ngựa bị thúc quá đau, hí lên một tràng dài và phóng đi như một luồng gió...

Một nữ vệ tướng đứng bên cạnh Bát Nàn công chúa vội reo lên :

— Công chúa thật là thần tiên ! Xin công chúa cho hân một phát nữa để chấm dứt mạng sống của tên tướng Tàu độc ác.

Bát Nàn công chúa mỉm cười gật đầu và nói :

— Các người hãy xem đây !

Chờ cho con ngựa ô phóng

đi chừng 100 thước, Bát Nàn công chúa dương cung lên, kéo mạnh giây và thả « Phựt », mũi tên vút đi như gió. Chỉ nghe một tiếng rú rất nhỏ từ xa vọng lại và viên tướng Tàu Quách Bưu đã như một xác chết rời khỏi lưng ngựa văng xuống đường và nằm bất động. Con ngựa ô vẫn phóng chạy như bay.

Nữ tướng Trịnh mẫu Đơn cũng hồ sơ tên quân tinh nhuệ vừa mới tới tấn công vào đoàn quân Hán. Bọn này thấy chủ tướng đã bị hạ, chúng không còn tinh thần chiến đấu nữa, cố góp sức mở một đường máu để giết ngựa chạy trốn. Nhưng một phần bị hai nữ tướng Trịnh mẫu Đơn và Hoàng Bích Vân đánh ngã, một phần vừa thoát đi đã bị toán cung nỏ vệ sĩ của Bát Nàn công chúa thi nhau bắn hạ như bắn thỏ rừng, một lát sau, đoàn quân Hán 100 tên không còn một tên sống sót.

(Còn nữa)

CÁC BỜM LONG AN KHÔNG THỀ BỎ QUA :

Kem Bạch Tuyết

40 Nguyễn Đình Chiểu

Long An

thơm ngon và bổ dưỡng

Thư gởi các em

Các em thân mến.

Trước thềm năm mới, anh thân ái gởi đến các em những lời chúc tốt đẹp nhất: đầy đủ sức khỏe, học hành tấn tới và an vui để chờ đón một năm mới hòa bình trên quê hương yêu dấu.

Sau đây, anh xin các em đọc giả Thăng Bờm một vài phút để tâm sự cùng các em đọc giả cũ anh nơi tạp chí Tuổi Hoa. Chắc các em đọc giả Thăng Bờm sẵn sàng thông cảm với anh chứ?

Các em đọc giả Tuổi Hoa thân mến.

Thật anh Hoàng Đăng Cáp và anh có lỗi với các em vô cùng khi từ giả Tuổi Hoa mà không

cho các em biết trước, khiến các em nhiều lần đến tòa soạn thăm hỏi. Nhưng nơi ấy họ vẫn trả lời một cách "lững lờ con cá vàng" là các anh vẫn còn cộng tác với Tuổi Hoa và chẳng biết bao giờ các anh mới đến tòa soạn (!) Có nhiều em đã đoán biết sự việc xảy ra như thế nào, tuy không đầy đủ lắm, nhưng cũng không phải là sai. Rồi một buổi sáng kia tình cờ trên đường Hai Bà Trưng, anh đã gặp một em nữ sinh trường Đức Trí là đọc giả cũ của Tuổi Hoa. Em ấy cho biết nhiều lần đến tòa soạn tìm anh Hoàng Đăng Cáp và anh để hỏi xem tại sao Tuổi Hoa thay đổi có vẻ lạ. Anh trả lời thẳng cho em ấy biết là các anh không bao giờ thay đổi lập trường. Chính vì đường hướng chủ trương của tờ báo ấy thay đổi nên các anh mới ra đi. Ngoài ra còn nhiều lý do khác nữa mà anh không tiện viết ra đây vì sợ tốn hao giấy mực của đọc giả Thăng Bờm.

Em ấy còn hỏi anh rằng: «Sao anh ra đi mà không một lời từ giả nào hết?». Sự thật các anh không đến nổi bất lịch sự như vậy. Các anh đã viết một lá thư từ giả các em dài gần hai trang giấy in nhưng không biết vì lý do gì các vị chủ trương báo Tuổi Hoa không cho đăng.

Giờ đây, nơi mảnh đất Thăng Bờm này chúng ta lại được gặp nhau. Thật là một điều

sung sướng vô cùng phải không các em ? Một hạnh ngộ bất ngờ, trong một khung cảnh vui tươi giữa lúc đất nước đang sắp sửa chào đón hòa bình. Đáng lẽ anh sẽ đặt tên mảnh đất này là ĐỒNG CỎ NON như cũ. Nhưng chiến tranh đã chấm dứt, hòa bình sắp trở về, có phải thường chỗ cho lúa vươn lên. Vì vậy, cánh đồng này sẽ được đổi tên là ĐỒNG LÚA NON. Bồn phận chúng ta là phải vun xới những gốc lúa ấy, những chồi non ấy, để lúa sớm trở hoa, dân tộc ta sớm hưởng cảnh ấm no đầy đủ mà không cần sự tài trợ của người ngoài.

Lúa còn tượng trưng cho sức mạnh kiên cường của dân tộc. Lúa là biểu hiệu của hòa bình thịnh vượng phải không các em ?

Chính vì thế mà ĐỒNG LÚA NON kỷ đặc biệt này, cũng như Tháng Băm số Tán Niên sẽ mang chung một chủ đề ĐÓN MỪNG HÒA BÌNH

Em có nghe chăng tiếng lúa quê hương đang vỗ tay reo đón mừng muôn cánh chim hòa bình ? Em có nghe chăng khúc nhạc thành thoát của các em bé chân trần đã vang lên giữa vòm trời quê hương bất ngạt.

Vậy, anh thân ái mời em bước vào ĐỒNG LÚA NON HÒA BÌNH đi nhé, kéo trẻ.

TRINH CHÍ

Chắp cánh

Một thoáng yên thương rót
vào hồn
Nghe chừng chim nhỏ bay xa
hơn
Trên cây là xếp màu xanh mới
Cho chút cỏ non nhẹ đổi hồn

oOo

Ghé một nhìn xem thoáng
nghe buồn
Vườn xuân buổi sáng hội chim
muông
Đường bay mây trắng giăng
nhiều quạ
Cánh nhỏ làm sao tới kịp vườn

oOo

Một thoáng cho mỗi nở nụ
cười
Nghe chừng chim đã đến vườn
chơi
Lung linh nắng mùa khoe màu
ảo
Hàng ẩm từng câu nói quạ
cười

oOo

Mộng ước đơm hoa ở trên
cánh
Chỉ chờ một sớm trái thái
xanh
Là chim cánh trắng về giăng
lối
Vườn xuân đưa nở nụ trong
lành

MAT TÍM

NỤ HOA THANH BÌNH

Cơn gió từ đâu mang về buốt lạnh, em thẩn thờ nhìn bầu trời thăm thẳm điểm le lói vài vì sao, tâm tư không xao động nếu đứng có những đóm hoa châu lập lòe trong đêm u tịch. Em xót xa nhìn những trái châu lơ lửng từng không, rồi nó sẽ đi về đâu nhỉ? Chắc hẳn là soi sáng cho một trận đung độ nào đó rồi sẽ rớt xuống một vùng trời quê hương.

Nỗi nhớ quê nhà làm tim em chua xót. Nếu đứng có bình lúa, đứng có chiến binh, chắc em mãi mãi vẫn ở nơi quê hương thắm mến. Cảnh vật quê hương vẫn muốn đòi ngự trị trong khối óc bé nhỏ và tình quê hương vẫn đầy ấp trong tim em.

Quê em, miền đông quê heo lánh đầy hình ảnh đơn thuần. Em còn nhớ rõ lắm, con đường ngoằn ngoèo bên ruộng lúa loang loáng nước, cá dưới mương búng tanh tách thật vui tai. Hàng dừa, lũy tre đơn sơ che chở từng thôn xóm nhỏ bé. Mãi tranh buổi chiều khỏi bếp quện chơi với hòa lẫn tiếng sáo vi vu, vi vu êm dịu. Từng bữa cơm quê hương với thỏ sản đầy ắp: bắp, khoai, dưa, đậu, với cá sông, với lúa ruộng vừa già còn thơm mùi gạo mới. Con

sông trước nhà lục bình trôi êm theo giòng nước đưa đầy mái chèo, giọng hò cô thôn nữ thanh thoát vang vang. Xa xa bên ruộng lúa mênh mông vài con cò trắng nhẹ nhàng tung cánh. Bầy vịt nhỏ nhỏ đang rìa từng khóm lục bình. Thường làm sao hôm nào chèo xuống trên sông hái bắp chua về chấm muối ớt, vị chua chua chắt đọng mật quê hương, hay treo cây hái dọt xoài, dọt mận về ăn với bánh xèo, hương vị đặc biệt của miền quê tỏa lên thơm ngát. Đêm nào đó, hoa bưởi hoa cau nở trắng xóa ngoài vườn hòa mùi thơm dịu dịu.

Cuộc sống tưởng bình thản như đám lục bình lơ lửng. Ai ngờ, chiến tranh hiện diện trên thôn xóm để lại bao nhiêu cảnh đau lòng. Từng hố bom chập chùng cây nát ruộng lúa tươi, đàn cò trắng không dám chập chờn bay lượn nữa. Làng quê đã đổi khác, hoang vắng, tiêu điều. Lũy tre xơ xác kéo kết buồn đưa tiễn ngày em ra quê hương. Vì không yên ổn nên em phải lìa xa xứ sở, tạm biệt vạn vật và hẹn ngày nào nụ hoa thanh bình nở sẽ trở lại thắm.

Cơn gió đêm lạnh lạnh lại về,

MƠ LÀM CHIM TRẮNG

Em ước mơ là chim tung cánh

"Giữa bầu trời rộng rãi bao la
Bình bình đến trời tia nắng
ấm

Con chim buồn tung cánh lướt
xa

Sẽ đi khắp từ Nam chí Bắc
Ra miền Trung nắng đỏ mưa
dầm

Em sẽ khóc bằng dòng nước
mắt

Việt Nam mình sao mãi lắm
than

"Đất nước em ngàn năm bất
khuất
Máu lưu truyền của đấng tiền
nhôn

Đã bao năm giữ gìn mảnh đất
Không lọt vào tay kẻ ngoại
xâm."

Là chim nhỏ bay trong nắng
ấm

Tung mình vào vũ trụ thênh
thang

Nỗi ước mơ chưa tỉnh say đắm
Là Hòa Bình về với xóm làng

Em về thăm quê hương xứ
Bắc

Nhịp Hiền Lương nổi lại tình
xưa

Tay bắt tay mừng vui gặp mặt
"Bà mẹ già tóc trắng răng
thưa..."

Xin cầu nguyện được jam chim
trắng
Mang Hòa Bình rải khắp muôn
nơi

Giặc ngày nào bây giờ xa vắng
Chim thay người cầm tạ ơn
trời

HOÀI LINH VÕ

(Nhóm TTST Hòa lạc Gò Công)

khẽ rung mình cắt đứt ý tưởng.
Thành phố chìm trong đêm có
tích, trên không vài đốm hỏa
châu lại vụt sáng và tắt lịm. Tiếng
động cơ thoảng thoảng và thấp
thoảng đầu đầy những chiếc đèn
xanh đỏ của phi cơ nổi bật trên
nền trời đen thẫm.

Quê hương em vẫn hoài
chinh chiến. Chắp tay em khấn
nguyện cho đất nước được thanh
bình. Ngày đó, em sẽ về quê xưa
gầy dựng lại giàn mướp cũ cho
rực rỡ hoa vàng. Ngày xưa nụ

hoa mướp làm em nôn nao ngày
hoa kết trái cũng như bây giờ
em mong ước nụ hoa thanh bình
mọi người ước sẵn sẽ nở bừng
cánh hoa vạn màu sắc và thơm
ngan ngát khắp đất nước Việt
Nam. Lúc đó, tình người được
ấm thêm và từng đàn bồ câu
trắng như đám bông lúa vàng sẽ
rợp trời quê hương. Đàn cò
trắng chẳng sợ hãi nữa mà cất
cánh bay vờn bên ruộng lúa trĩu
bông.

AI THIÊN HOA

Chờ in tiếng súng

Phục vũ lời: NGUYỄN-VĂN-HIỆN

Hôm nay nghe tin súng bắn loạn đi người người rộn xao xạc
đàn Quê hương chinh chiến bao năm mẹ chờ tin con chờ
đá mỗi năm Nghe tin súng bắn loạn đi mẹ mừng run
run từng bước Trông mây lơ lửng phượng xa lông già đỏ
trông thấy bóng con trai trẻ về Đêm nay trong tiếng ru
đêm ru Việt không nghe tiếng súng vọng hòa Đêm nay tiếng
súng in hồi đàn trẻ ngủ yên thật say Hai mươi
năm đã trôi qua ruộng ruộng lành rồi quanh hia Hôm nay ruộng
súng in bom người người náo náo về với quê nhà Trăm người chờ
mang hòa bình thật đến đây rồi

THỜI KHẮC BIỂU QUỐC TẾ

Hàng Không Việt-Nam

	KHỞI HÀNH TỪ SAIGON	ĐẾN SAIGON
THỨ BA	Phnompenh-Bangkok 08:20 HKG-Taipei-Osaka - Tokyo 08:40 KualalumpurSingapore 14:20	Bangkok-Phnompenh 13:35 Kualalumpur - Singapore 19:40
THỨ TƯ	Vientiane 09:00 Manila 08:45 Bangkok 15:00	Vientiane 16:05 Tokyo-Osaka-Taipei - HKG 18:35 Manila 14:00 Bangkok 18:15
THỨ NĂM	HKG-Taipei - Osaka - Tokyo 08:40 Phnompenh-Bangkok 08:20	Bangkok-Phnompenh 13:35
THỨ SÁU	Bangkok 16:50	Bangkok 20:00 Tokyo-Osaka-Taipei-HKG 18:35
THỨ BẢY	HKG-Taipei - Osaka - Tokyo 08:40 Vientiane 09:00	Vientiane 16:05
CHỦ NHẬT	Singapore 12:00 Bangkok 16:50	Bangkok 20:00 HKG-Taipei - Osaka-Tokyo 18:35 Singapore 16:05

Chánh Cuộc Quốc Tế : 116 Nguyễn Huệ Saigon
Quầy giữ chỗ : Bà Đỗ Thị Loan ĐT 90371-2-3
Quầy chỉ dẫn : Bà An Thúy Loan ĐT 92118
Phi Cảng Tân Sơn Nhất :
Quầy chỉ dẫn Welcome Service : Cô Hà 40571
22881 — Máy phụ 263

CHỦ TRƯỞNG BIÊN TẬP : Bình Nguyên Lộc, T uấn Lý, Vũ Hoàng Chương, Vũ Hân,
Minh Quân, Hoàng Đăng Cáp, Trình Chí, Phong Sơn, Kiên Giang, Sơn Nam, BS Lê
Anh Triết, Nguyễn Trung, Lê Hương, Chu Minh Thụy, Hoàng Minh Phương, Mặc Tuyền,
Trần Ngọc Đề, Kim Yến, Nguyễn Thị Thương, Đông Đô, Lê Trọng, Minh Châu, Thanh
Trúc, R. Nguyễn, Tường Ngọc

